

Dziennik Urzędowy C 288

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

26 sierpnia 2019

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 288/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 288/02 Sprawa C-524/16: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Włochy) — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/Francesco Faggiano (Odesłanie prejudycjalne — Umorzenie postępowania) 2

PL

2019/C 288/03	Sprawy połączone od C-406/17 do C-408/17 i C-417/17: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Acea Energia SpA (C-406/17), Green Network SpA (C-407/17), Enel Energia SpA (C-408/17)/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica il Gas e il Sistema Idrico, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (od C-406/17 do C-408/17), Hera Comm Srl (C-417/17)/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica, il Gas e il Sistema Idrico (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym — Dyrektywa 2009/72/WE — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Dyrektywa 2009/73/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2011/83/UE — Agresywne praktyki handlowe — Zawieranie umów o dostawę energii elektrycznej i gazu ziemnego, które nie zostały zażądane przez konsumentów — Zawieranie umów o dostawę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa z naruszeniem praw konsumentów — Organ właściwy do nakładania sankcji w związku z tego rodzaju praktykami)	3
2019/C 288/04	Sprawa C-8/18: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos teismas — Litwa) — TE, UD, YB, ZC/Luminor Bank AB (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 ust. 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swoboda świadczenia usług — Rynki instrumentów finansowych — Osoba fizyczna, która nabyła od banku pochodny instrument finansowy — Kwalifikacja tej osoby fizycznej w rozumieniu prawa Unii)	4
2019/C 288/05	Sprawa C-367/18: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — María Teresa Aragón Carrasco i in./Administración del Estado (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Zasada niedyskryminacji — Porównywalność sytuacji — Uzasadnienie — Klauzula 5 — Odprawa w wypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony z obiektywnej przyczyny — Brak odprawy w wypadku zakończenia pracy przez pracowników należących do personelu pomocniczego)	5
2019/C 288/06	Sprawa C-435/18: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte — Włochy) — Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS)/Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Procedury udzielania zamówień w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) — Podstawy wykluczenia — Poważne wykroczenie zawodowe — Naruszenie reguł z dziedziny konkurencji)	6
2019/C 288/07	Sprawa C-525/18P: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 maja 2019 r. — Marion Le Pen/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Odwołanie — Parlament Europejski — Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Zwrot niesłusznie wypłaconych kwot)	7
2019/C 288/08	Sprawa C-665/18: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Bíróság Pólus Vegas Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia — Gry losowe — Podatki krajowe obciążające korzystanie z automatów do gier zainstalowanych w salonach gier — Uregulowanie krajowe pięciokrotnie zwiększające podatek i ustanawiające podatek dodatkowy) ..	7
2019/C 288/09	Sprawy połączone C-789/18 i C-790/18: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 maja 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — AQ i in. (C-789/18) i ZQ (C-790/18)/Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione (C-789/18) (Odesłanie prejudycjalne — Służba publiczna — Sumowanie uposażeń otrzymywanych z tytułu wykonywania pracy najemnej lub działalności na własny rachunek na rzecz jednego lub większej liczby podmiotów państwowych — Uregulowanie krajowe przewidujące górny limit takiego sumowania — Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Artykuł 53 ust. 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Oczywista niedopuszczalność)	8

2019/C 288/10	Spawa C-827/18: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 15 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz — Niemcy) — MC/ND (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Konwencja z Lugano II — Artykuł 22 pkt 1 — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości — Zwrot pożytków uzyskanych z najmu rzeczy przed przeniesieniem własności)	9
2019/C 288/11	Sprawa C-9/19: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București — Rumunia) — SC Mitliv Exim SRL/Agentia Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie rozpatrywanego w postępowaniu głównym stanu faktycznego i prawnego oraz w przedmiocie względów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność).....	9
2019/C 288/12	Sprawa C-26/19: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 30 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Modena — Włochy) — Azienda USL di Modena/Comune di Sassuolo (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pomoc państwa — Krajowa służba zdrowia — Zwolnienie z podatku od nieruchomości — Budynek oddany w najem spółce handlowej o kapitale mieszanym prowadzącej działalność w obszarze zdrowia w warunkach konkurencji z innymi placówkami opieki zdrowotnej o wyłącznie prywatnym kapitale).....	10
2019/C 288/13	Sprawa C-105/19: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Serron — Grecja) — WP/Trapeza Peiraios AE (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Uprawnienia i obowiązki sądu krajowego — Postępowanie w sprawie wydania nakazu zapłaty — Uwzględnienie sprzeciwu od tego nakazu — Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie stanu faktycznego i prawnego sporu w postępowaniu głównym oraz względów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność).....	11
2019/C 288/14	Sprawa C-78/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2018 r. w sprawie T-493/17, WL/ERCEA, wniesione w dniu 31 stycznia 2019 r. przez WL.....	11
2019/C 288/15	Sprawa C-121/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2018 r. w sprawie T-471/17, Edison/EUIPO (EDISON), wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Edison SpA	12
2019/C 288/16	Sprawa C-294/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 10 kwietnia 2019 r. — Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea/SC Piscicola Tulcea SA	13
2019/C 288/17	Sprawa C-302/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/WS	13
2019/C 288/18	Sprawa C-303/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/VR.....	14
2019/C 288/19	Sprawa C-304/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 12 kwietnia 2019 r. — Ira Invest SRL/Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea	15
2019/C 288/20	Sprawa C-326/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — EB/Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.....	15

2019/C 288/21	Sprawa C-329/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Condominio di Milano/Eurothermo SpA	16
2019/C 288/22	Sprawa C-334/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2019 r. — Eurowings GmbH/GD, HE, IF	17
2019/C 288/23	Sprawa C-355/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 6 maja 2019 r. — Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”, OL/Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Procurorul General al României	18
2019/C 288/24	Sprawa C-357/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 6 maja 2019 r. — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, PM, RO, SP, TQ/QN, UR, VS, WT, Autoritatea Națională pentru Turism, Agenția Națională de Administrare Fiscală, SC Euro Box Promotion SRL	19
2019/C 288/25	Sprawa C-364/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Galați (Rumunia) w dniu 7 maja 2019 r. — XU i in./SC Credit Europe Ipotecar IFN SA i Credit Europe Bank	19
2019/C 288/26	Sprawa C-365/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin (Niemcy) w dniu 8 maja 2019 r. — FD/Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg	20
2019/C 288/27	Sprawa C-374/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 13 maja 2019 r. — HF/Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler	21
2019/C 288/28	Sprawa C-380/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 15 maja 2019 r. — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG	22
2019/C 288/29	Sprawa C-381/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 15 maja 2019 r. — SC Banca E S.A./G.D.	22
2019/C 288/30	Sprawa C-397/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 22 maja 2019 r. — AX/Statul Român — Ministerul Finanțelor Publice	23
2019/C 288/31	Sprawa C-398/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 23 maja 2019 r. — BY	24
2019/C 288/32	Sprawa C-405/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Vos Aannemingen BVBA/Belgische Staat	25
2019/C 288/33	Sprawa C-407/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV/Belgische Staat	26
2019/C 288/34	Sprawa C-422/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 31 maja 2019 r. — Johannes Dietrich/Hessischer Rundfunk	28
2019/C 288/35	Sprawa C-423/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 31 maja 2019 r. — Norbert Häring/Hessischer Rundfunk	28

2019/C 288/36	Sprawa C-424/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 29 maja 2019 r. — Cabinet de avocat UR/Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București i in.	29
2019/C 288/37	Sprawa C-427/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 4 czerwca 2019 r. — Ubezpieczeniowa spółka akcyjna „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD/Zakład ubezpieczeń „Olympic”	30
2019/C 288/38	Sprawa C-429/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Remondis GmbH/Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel	31
2019/C 288/39	Sprawa C-430/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia) w dniu 3 czerwca 2019 r. — SC C.F. SRL/A.J.F.P.M., D.G.R.F.P.C.....	31
2019/C 288/40	Sprawa C-473/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljöödomstolen (Szwecja) w dniu 18 czerwca 2019 r. — Föreningen Skydda Skogen/Länsstyrelsen i Västra Götalands län, B.A.B.	32
2019/C 288/41	Sprawa C-474/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljöödomstolen (Szwecja) w dniu 18 czerwca 2019 r. — Naturskyddsföreningen i Härryda, Göteborgs Ornitologiska Förening/Länsstyrelsen i Västra Götalands län, U.T.B.	34
2019/C 288/42	Sprawa C-476/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kamarrätten i Göteborg (Szwecja) w dniu 19 czerwca 2019 r. — Allmänna ombudet hos Tullverket/Combinova AB.....	35
2019/C 288/43	Sprawa C-483/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 24 czerwca 2019 r. — Ville de Verviers/J	36
2019/C 288/44	Sprawa C-490/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 26 czerwca 2019 r. — Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier/Société Fromagère du Livradois SAS.....	37
2019/C 288/45	Sprawa C-633/17: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich — Austria) — Gmalieva s.r.o., Manfred Naderhirn, przy udziale: Landespolizeidirektion Oberösterreich, Bezirkshauptmann von Linz-Land	37
2019/C 288/46	Sprawa C-167/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 17 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Canarias — Hiszpania) — Unión Insular de CC.OO. de Lanzarote/Swissport Spain Aviation Services Lanzarote SL.....	38
2019/C 288/47	Sprawa C-188/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii, popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Francuską	38
2019/C 288/48	Sprawa C-562/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance de Sens — Francja) — X.....	38
2019/C 288/49	Sprawa C-633/18 P: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 maja 2019 r. — Apple Distribution International/Komisja Europejska, popierana przez: Republikę Francuską	39
2019/C 288/50	Sprawa C-643/18: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg — Austria) — British Airways plc/MF.	39

2019/C 288/51	Sprawa C-149/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava V — Słowacja) — Postępowanie karne przeciwko R.B.	39
2019/C 288/52	Sprawa C-244/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — GB/Decker KFZ-Handels u. -Reparatur GmbH, Volkswagen AG	40
Sąd		
2019/C 288/53	Sprawa T-353/15: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — NeXovation/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc indywidualna na rzecz kompleksu Nürburgring na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów samochodowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Decyzja uznająca, że zwrot pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Niedopuszczalność — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnego etapu badania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zainteresowana strona — Interes prawny — Dopuszczalność — Naruszenie praw proceduralnych — Brak trudności wymagających wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Skarga do Komisji — Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe — Sumienne i bezstronne badanie — Obowiązek uzasadnienia)	41
2019/C 288/54	Sprawa T-373/15: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Ja zum Nürburgring/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc indywidualna na rzecz kompleksu Nürburgring na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów samochodowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Decyzja uznająca, że zwrot pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Stowarzyszenie — Status strony negocjacji — Niedopuszczalność — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnego etapu badania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zainteresowana strona — Interes prawny — Dopuszczalność — Naruszenie uprawnień procesowych zainteresowanych stron — Brak trudności wymagających wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Skarga do Komisji — Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji)	42
2019/C 288/55	Sprawa T-405/15: Wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2019 r. — Fulmen/Rada (Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Naprawienie szkody, jaką strona skarżąca miała ponieść w wyniku umieszczenia i pozostawienia jej nazwy w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające — Szkoda majątkowa — Szkoda niemajątkowa)	43
2019/C 288/56	Sprawa T-466/16: Wyrok Sądu z dnia 26 czerwca 2019 r. — NRW. Bank/SRB (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia gospodarcza i walutowa — Unia bankowa — Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) — Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) — Ustalenie składki ex ante za rok 2016 — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Artykuł 76 regulaminu postępowania przed Sądem — Niedopuszczalność)	44
2019/C 288/57	Sprawa T-20/17: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2019 r. — Węgry/Komisja (Pomoc państwa — Węgierski podatek obrotowy od publikacji reklam — Progresywny charakter stawek — Odliczenie od podstawy opodatkowania 50 % przeniesionych strat w odniesieniu do spółek, które nie odnotowały zysków w 2013 r. — Decyzja kwalifikująca środki pomocy jako niezgodne z rynkiem wewnętrznym i nakazująca ich odzyskanie — Pojęcie pomocy państwa — Warunek dotyczący selektywności)	45

2019/C 288/58	Sprawa T-307/17: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — adidas/EUIPO — Shoe Branding Europe (Przedstawienie trzech równoległych pasków) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski — Bezwzględna podstawa unieważnienia — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Postać używania, której nie można uwzględnić — Postać różniąca się znacznymi zmianami od postaci, w jakiej znak towarowy został zarejestrowany — Odwrócenie schematu kolorów)	46
2019/C 288/59	Sprawa T-28/18: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Marriott Worldwide/EUIPO — AC Milan (AC MILAN) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy AC MILAN — Wcześniejsze unijne znaki towarowe słowne AC i AC HOTELS BY MARRIOTT i graficzny AC HOTELS MARRIOTT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Brak wzmoczonego charakteru odróżniającego znaku towarowego AC — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	47
2019/C 288/60	Sprawa T-213/18: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Brita/EUIPO (Kształt kranu) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego — Kształt kranu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	47
2019/C 288/61	Sprawa T-334/18: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2019 r. — Bodegas Altún/EUIPO — Codorníu (ANA DE ALTUN) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ANA DE ALTUN — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy ANNA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001)	48
2019/C 288/62	Sprawa T-340/18: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2019 r. — Gibson Brands/EUIPO — Wilfer (Kształt korpusu gitary) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt korpusu gitary — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001)	49
2019/C 288/63	Sprawa T-366/18: Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Pet King Brands/EUIPO — Virbac (SUIMOX) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SUIMOX — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ZYMOX — Obowiązek uzasadnienia — Doręczenie decyzji izby odwoławczej — Dobra wiara i staranność adresata — Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001)	50
2019/C 288/64	Sprawa T-377/18: Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2019 r. — Intercept Pharma i Intercept Pharmaceuticals/EMA (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Znajdujące się w posiadaniu EMA dokumenty zawierające informacje przedstawione przez skarżące w związku z wnioskiem o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Ocaliva — Decyzja o udzieleniu osobie trzeciej dostępu do dokumentu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych)	51
2019/C 288/65	Sprawa T-479/18: Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Multifit/EUIPO (Premiere) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Premiere — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001)	51
2019/C 288/66	Sprawa T-569/18: Wyrok Sądu z dnia 18 czerwca 2019 r. — W. Kordes' Söhne Rosenschulen/EUIPO (Kordes' Rose Monique) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Kordes' Rose Monique — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy złożony z nazwy odmiany roślin — Zasadnicze elementy — Artykuł 7 ust. 1 lit. m) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. m) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	52

2019/C 288/67	Sprawa T-384/19: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Parlament/Axa Assurances Luxembourg i in...	53
2019/C 288/68	Sprawa T-386/19: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — CQ/Trybunał Obrachunkowy.....	55
2019/C 288/69	Sprawa T-387/19: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2019 r. — DF i DG/EBI.....	56
2019/C 288/70	Sprawa T-399/19: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisja.....	57
2019/C 288/71	Sprawa T-401/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r., Brillux/EUIPO — Synthesa Chemie (Freude an Farbe).....	58
2019/C 288/72	Sprawa T-402/19: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r., Brillux/EUIPO — Synthesa Chemie (Freude an Farbe).....	59
2019/C 288/73	Sprawa T-406/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Cocilovo/Parlament.....	60
2019/C 288/74	Sprawa T-407/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Speroni/Parlament.....	61
2019/C 288/75	Sprawa T-408/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Mezzaroma/Parlament.....	62
2019/C 288/76	Sprawa T-409/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Di Meo/Parlament.....	62
2019/C 288/77	Sprawa T-410/19: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Ci Lello Finuoli/Parlament.....	63
2019/C 288/78	Sprawa T-494/19: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2019 r. — CupoNation/EUIPO (Cyber Monday).....	64
2019/C 288/79	Sprawa T-495/19: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — Rumunia/Komisja.....	64
2019/C 288/80	Sprawa T-500/19: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2019 r. — Coravin/EUIPO — Cora (CORAVIN).....	65
2019/C 288/81	Sprawa T-503/19: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2019 r. — Global Brand Holdings/EUIPO (XOXO).....	66
2019/C 288/82	Sprawa T-506/19: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2019 r. — Workspace Group/EUIPO — Technopolis (UMA WORKSPACE).....	67

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 288/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 280 z 19.8.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 270 z 12.8.2019

Dz.U. C 263 z 5.8.2019

Dz.U. C 255 z 29.7.2019

Dz.U. C 246 z 22.7.2019

Dz.U. C 238 z 15.7.2019

Dz.U. C 230 z 8.7.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Włochy) — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/Francesco Faggiano

(Sprawa C-524/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Umorzenie postępowania)

(2019/C 288/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

Druga strona postępowania: Francesco Faggiano

Sentencja

Umarza się postępowanie w sprawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez Corte dei conti (trybunał obrachunkowy, Włochy) postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Acea Energia SpA (C-406/17), Green Network SpA (C-407/17), Enel Energia SpA (C-408/17)/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica il Gas e il Sistema Idrico, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (od C-406/17 do C-408/17), Hera Comm Srl (C-417/17)/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica, il Gas e il Sistema Idrico

(Sprawy połączone od C-406/17 do C-408/17 i C-417/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym — Dyrektywa 2009/72/WE — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Dyrektywa 2009/73/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2011/83/UE — Agresywne praktyki handlowe — Zawieranie umów o dostawę energii elektrycznej i gazu ziemnego, które nie zostały zażądane przez konsumentów — Zawieranie umów o dostawę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa z naruszeniem praw konsumentów — Organ właściwy do nakładania sankcji w związku z tego rodzaju praktykami)

(2019/C 288/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Acea Energia SpA (C-406/17), Green Network SpA (C-407/17), Enel Energia SpA (C-408/17), Hera Comm Srl (C-417/17)

Przy udziale: Adiconsum — Associazione Difesa Consumatori e Ambiente, Movimento Consumatori, Federconsumatori, Gianluca Salvati, Associazione Codici — Centro per i Diritti del Cittadino, Coordinamento delle associazioni per la difesa dell'ambiente e la tutela dei diritti di utenti e consumatori (Codacons), Tutela Noi Consumatori, Movimento Difesa del Cittadino (od C-406/17 do C-408/17)

Strona przeciwna: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica il Gas e il Sistema Idrico, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (od C-406/17 do C-408/17), Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Autorità per l'Energia Elettrica, il Gas e il Sistema Idrico (C-417/17)

Przy udziale: Federconsumatori (C-417/17)

Sentencja

Artykuł 3 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, zgodnie z którymi zachowania tego rodzaju jak zachowania rozpatrywane w postępowaniu głównym, polegające na zawieraniu umów o dostawę, które nie były zażądane przez konsumentów lub polegały na zawieraniu umów na odległość i poza lokalem przedsiębiorstwa z naruszeniem praw konsumentów, należy oceniać w świetle przepisów, odpowiednio, dyrektyw 2005/29 i 2011/83, w związku z czym zgodnie z tymi przepisami

krajowymi sektorowy organ regulacyjny w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE nie jest właściwy do nakładania sankcji w związku z tego rodzaju praktykami.

(¹) Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos teismas — Litwa) — TE, UD, YB, ZC/Luminor Bank AB

(Sprawa C-8/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 ust. 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swoboda świadczenia usług — Rynki instrumentów finansowych — Osoba fizyczna, która nabyła od banku pochodny instrument finansowy — Kwalifikacja tej osoby fizycznej w rozumieniu prawa Unii)

(2019/C 288/04)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TE, UD, YB, ZC

Strona pozwana: Luminor Bank AB

Sentencja

Dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającą dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/22/EWG, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do transakcji nabycia obligacji przy pomocy kredytu, takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, o ile transakcje te miały miejsce przed 1 listopada 2007 r.

Pytania prejudycjalne pierwsze i drugie, w zakresie, w jakim dotyczą dyrektywy 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji, dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku), dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonującego dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam są oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — María Teresa Aragón Carrasco i in./Administración del Estado

(Sprawa C-367/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Zasada niedyskryminacji — Porównywalność sytuacji — Uzasadnienie — Klauzula 5 — Odprawa w wypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony z obiektywnej przyczyny — Brak odprawy w wypadku zakończenia pracy przez pracowników należących do personelu pomocniczego)

(2019/C 288/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz, Luis Salas Fernández (como heredero de Lucía Sánchez de la Peña)

Druga strona postępowania: Administración del Estado

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona przeszkodzie przepisowi krajowemu, który nie przewiduje wypłaty jakiegokolwiek odprawy pracownikom zatrudnionym w charakterze pracowników pomocniczych wykonujących zadania zaufania lub specjalnego doradztwa, takich jak rozpatrywanie w postępowaniu głównym, w związku z dobrowolnym zakończeniem pełnienia przez nich obowiązków, podczas gdy odprawę wypłaca się pracownikom kontraktowym zatrudnionym na czas nieokreślony przy rozwiązywaniu z nimi umowy z obiektywnej przyczyny.

2) Pytania drugie i trzecie postawione przez Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania) są oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte — Włochy) — Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS)/Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA

(Sprawa C-435/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Procedury udzielania zamówień w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) — Podstawy wykluczenia — Poważne wykroczenie zawodowe — Naruszenie reguł z dziedziny konkurencji)

(2019/C 288/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte Consorzio Nazionale Servizi Società Cooperativa (CNS)

Druga strona postępowania: Gruppo Torinese Trasporti Gtt SpA

przy udziale: Consorzio Stabile Gestione Integrata Servizi Aziendali GISA, La Lucente SpA, Dussmann Service Srl, So.Co.Fat. SC

Sentencja

Artykuł 45 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, które jest interpretowane jako wyłącza-jące z zakresu pojęcia „poważnego wykroczenia zawodowego” zachowania stanowiące naruszenie zasad konkurencji, stwierdzone i ukarane przez krajowy organ konkurencji decyzją utrzymaną w mocy przez sąd, co uniemożliwia instytucjom zamawiającym ocenę w sposób autonomiczny takiego naruszenia w celu ewentualnego wykluczenia takiego podmiotu gospodarczego z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

(¹) Dz.U. C 399 z 5.11.2018.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 maja 2019 r. — Marion Le Pen/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-525/18P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Parlament Europejski — Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Zwrot niesłusznie wypłaconych kwot)

(2019/C 288/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marion Le Pen (przedstawiciel: adwokat R. Bosselut)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i C. Burgos, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. F. Jensen, M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne, a w części oddalone jako oczywiście bezzasadne.
- 2) Marion Le Pen zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Bíróság Pólus Vegas Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-665/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia — Gry losowe — Podatki krajowe obciążające korzystanie z automatów do gier zainstalowanych w salonach gier — Uregulowanie krajowe pięciokrotnie zwiększające podatek i ustanawiające podatek dodatkowy)

(2019/C 288/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bíróság Pólus Vegas Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 56 TFUE w świetle wyroku z dnia 11 czerwca 2015 r. *Berlington Hungary i in.* (C-98/14, EU:C:2015:386) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli chodzi o korzystanie z automatów do gier w danym państwie członkowskim, nie można domniemywać istnienia sytuacji transgranicznej tylko na tej podstawie, że obywatele Unii Europejskiej pochodzący z innych państw członkowskich mogą skorzystać z oferowanych w ten sposób możliwości gier.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 maja 2019 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — AQ i in. (C-789/18) i ZQ (C-790/18)/Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione (C-789/18)

(Sprawy połączone C-789/18 i C-790/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Służba publiczna — Sumowanie uposażeń otrzymywanych z tytułu wykonywania pracy najemnej lub działalności na własny rachunek na rzecz jednego lub większej liczby podmiotów państwowych — Uregulowanie krajowe przewidujące górny limit takiego sumowania — Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Artykuł 53 ust. 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Oczywista niedopuszczalność)

(2019/C 288/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AQ i in. (C-789/18) i ZQ (C-790/18)

Strona pozwana: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione (C-789/18)

przy udziale: BR i in. (C-789/18)

Sentencja

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionalny sąd administracyjny w Lacjum, Włochy) postanowieniami z dnia 7 listopada 2018 r. są oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 15 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz — Niemcy) — MC/ND

(Spawa C-827/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Konwencja z Lugano II — Artykuł 22 pkt 1 — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości — Zwrot pożytków uzyskanych z najmu rzeczy przed przeniesieniem własności)

(2019/C 288/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kamenz

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MC

Strona pozwana: ND

Sentencja

Artykuł 22 pkt 1 akapit pierwszy Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w dniu 30 października 2007 r., której zawarcie zostało zatwierdzone w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2009/430/WE z dnia 27 listopada 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi powództwa „w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu wniesione przez nabywcę nieruchomości powództwo o przelanie kwoty uzyskanej przez sprzedawcę z tytułu czynszu uiszczanego przez osobę trzecią, gdy nabywca ten, choć uprawnienie do korzystania ze wspomnianej rzeczy przeszło na niego przed chwilą uiszczenia tej kwoty, nie był jeszcze legalnie jej właścicielem zgodnie z mającym zastosowaniem ustawodawstwem krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București — Rumunia) — SC Mitliv Exim SRL/Agentia Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-9/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie rozpatrywanego w postępowaniu głównym stanu faktycznego i prawnego oraz w przedmiocie względów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2019/C 288/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Mitliv Exim SRL

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (sąd wyższej instancji w Bukareszcie, Rumunia) postanowieniem z dnia 8 czerwca 2018 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 30 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Modena — Włochy) — Azienda USL di Modena/Comune di Sassuolo

(Sprawa C-26/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pomoc państwa — Krajowa służba zdrowia — Zwolnienie z podatku od nieruchomości — Budynek oddany w najem spółce handlowej o kapitale mieszanym prowadzącej działalność w obszarze zdrowia w warunkach konkurencji z innymi placówkami opieki zdrowotnej o wyłącznie prywatnym kapitale)

(2019/C 288/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Modena

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda USL di Modena

Strona przeciwna: Comune di Sassuolo

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Modena (komisję podatkową dla prowincji Modena, Włochy) postanowieniem z dnia 25 października 2018 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 23 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Serron — Grecja) — WP/Trapeza Peiraios AE

(Sprawa C-105/19) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Uprawnienia i obowiązki sądu krajowego — Postępowanie w sprawie wydania nakazu zapłaty — Uwzględnienie sprzeciwu od tego nakazu — Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie stanu faktycznego i prawnego sporu w postępowaniu głównym oraz względów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2019/C 288/13)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Serron

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WP

Strona pozwana: Trapeza Peiraios AE

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Serron (sąd okręgowy w składzie jednoosobowym w Serron, Grecja) postanowieniem z dnia 11 stycznia 2019 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2018 r. w sprawie T-493/17, WL/ERCEA, wniesione w dniu 31 stycznia 2019 r. przez WL

(Sprawa C-78/19 P)

(2019/C 288/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: WL (przedstawiciel: adwokat F. Elia)

Druga strona postępowania: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA)

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2019 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie jako częściowo oczywiście niedopuszczalne, a częściowo oczywiście bezzasadne oraz obciążył WL jego własnymi kosztami postępowania.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2018 r. w sprawie T-471/17,
Edison/EUIPO (EDISON), wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Edison SpA**

(Sprawa C-121/19 P)

(2019/C 288/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Edison SpA (przedstawiciele: adwokaci D. Martucci, F. Boscarior de Roberto)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Tytułem głównym, uchylenie zaskarżonego wyroku, wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i uwzględnienie skargi, przy stwierdzeniu, że „Energia Elettrica” należy do klasy 4 ósmego wydania klasyfikacji nicejskiej, a w konsekwencji stwierdzenie, że znak towarowy nr 3 315 991 należący do Edison SpA obejmuje między innymi prawo do znaku towarowego „Energia Elettrica”;
- tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- w każdym razie, obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd błędnie orzekł, że dowód niewłączenia energii elektrycznej do powszechnego i zwyczajnego znaczenia nagłówków klasy 4 ósmego wydania klasyfikacji nicejskiej wynika ze wskazania produktu energii elektrycznej w wykazie Grey-list sporządzonym przez EUIPO do celów składania deklaracji na podstawie art. 28 ust. 8 RMUE (pkt 41, 46 i 54). Po pierwsze, naruszenie prawa wynika z faktu, że wniosek strony skarżącej o ograniczenie wykazu został złożony w dniu 15 czerwca 2015 r., podczas gdy dokument, do którego odnosi się EUIPO, został sporządzony w komunikacie nr 1/2016 z dnia 8 lutego 2016 r. Po drugie, naruszeniem prawa jest również uznanie za dowód wyłączenia danego terminu z Grey-list, która stanowi jedynie zbiór niewiążących interpretacji.
2. Sąd błędnie orzekł, że za „illuminants” można uznać jedynie materialne produkty, które same spontanicznie wytwarzają światło. Naruszenie prawa polega na tym, że właściwe organy i podmioty gospodarcze same klasyfikują towary w odniesieniu do ich funkcji jako iluminatora, klasyfikując je jako towar generujący światło i zysk, a w żaden sposób nie stwierdzając, że produkt jest materialny w sensie czysto fizycznym.
3. Sąd naruszył prawo, ponieważ w przypadku wskazania, że pojęcie „paliwa” obejmuje również paliwa silnikowe, jest oczywiste, że pojęcie „paliwa” należy rozumieć w taki sposób, że obejmuje ono również produkty, które ze względu na swój charakter nie powodują uruchomienia silników w drodze spalania własnego, takie jak energia elektryczna.
4. Sąd dokonał błędnej wykładni, uznając, że energia elektryczna nie jest zawarta w „paliwie silnikowym”, i całkowicie pominął jej cechy funkcjonalne.
5. Sąd popełnił oczywisty błąd co do prawa, uznając, że dowody przedstawione przez wnoszącą odwołanie nie były wystarczające do wykazania włączenia energii elektrycznej do klasy 4.
6. Ponadto Sąd oparł swoje orzeczenie również na dokumencie nr 1 złożonym przez EUIPO, biorąc pod uwagę fakt, że dokument ten został datowany na sierpień 2003 r., mimo że wyraźną datą jest czerwiec 2003 r.
7. Sąd ograniczył się do zatwierdzenia sytuacji prawnej i decyzji, które nie zostały uzasadnione, pomimo dopuszczenia dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie i EUIPO. Twierdzenie, że na rynku istniały pojazdy elektryczne, a następnie zaprzeczenie, że podmioty gospodarcze (tj. sami producenci tych pojazdów) uznawały energię elektryczną za paliwo, aczkolwiek paliwo alternatywne, jest sprzeczne z wszelką logiką i pozbawia decyzje EUIPO i Sądu wszelkiej argumentacji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 10 kwietnia 2019 r. — Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea/SC Piscicola Tulcea SA

(Sprawa C-294/19)

(2019/C 288/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację, pozwana w pierwszej instancji: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

Druga strona postępowania, skarżąca w pierwszej instancji: SC Piscicola Tulcea SA

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie art. 2 oraz art. 34 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ⁽¹⁾, oraz uregulowanie art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitych przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009, ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z przepisami krajowymi, które w okolicznościach dotyczących sprawy głównej wyłączają rolnika z obowiązku uiszczania opłat z tego powodu, że zakłady akwakultury wykorzystywane jako grunty orne nie stanowią „powierzchni użytków rolnych” w rozumieniu art. 2 rozporządzenia nr 1120/2009, ponieważ nie są one uważane za obszary kwalifikujące się w rozumieniu art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 30, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 316, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/WS

(Sprawa C-302/19)

(2019/C 288/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

Druga strona postępowania kasacyjnego: WS

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r., a także zasadę równego traktowania posiadaczy jednego zezwolenia na pobyt i pracę oraz obywateli danego państwa należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na podstawie którego, w przeciwieństwie do zasad przewidzianych dla obywateli danego państwa członkowskiego, przy obliczaniu liczby członków gospodarstwa domowego w celu obliczenia dodatku na gospodarstwo domowe należy wyłączyć członków rodziny pracownika posiadającego jedno zezwolenie i będącego obywatelem państwa trzeciego, jeżeli zamieszkują oni w państwie trzecim pochodzenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz.U. 2011, L 343, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 kwietnia 2019 r. — Istituto Nazionale della Previdenza Sociale/VR

(Sprawa C-303/19)

(2019/C 288/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

Druga strona postępowania kasacyjnego: VR

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2003/109/WE⁽¹⁾ z dnia 25 listopada 2003 r., a także zasadę równego traktowania rezydentów długoterminowych i obywateli danego państwa należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na podstawie którego, w przeciwieństwie do zasad przewidzianych dla obywateli danego państwa członkowskiego, przy obliczaniu liczby członków gospodarstwa domowego w celu obliczenia dodatku na gospodarstwo domowe należy wyłączyć członków rodziny pracownika będącego rezydentem długoterminowym i obywatelem państwa trzeciego, jeżeli zamieszkują oni w państwie trzecim pochodzenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 12 kwietnia 2019 r. — Ira Invest SRL/Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

(Sprawa C-304/19)

(2019/C 288/19)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Ira Invest SRL

Druga strona postępowania: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 4 ust. 1 lit. b), c), e) i f), art. 10, art. 21 ust. 1 i art. 32 ust. 1–5 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które w okolicznościach będących przedmiotem postępowania głównego wykluczają względem rolnika wypłatę wsparcia ze względu na to, iż grunty, na których znajdują się obiekty akwakultury, wykorzystywane jako grunty orne, nie stanowią „użytków rolnych” w rozumieniu art. 4 tego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s. 608).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — EB/Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.

(Sprawa C-326/19)

(2019/C 288/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EB

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Università degli Studi Roma Tre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., które w odniesieniu do asystentów uniwersyteckich zatrudnionych na podstawie umowy na czas określony na okres trzech lat, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat zgodnie z art. 24 ust. III lit. a) ustawy nr 240 z 2010 r., wykluczają późniejsze zawarcie umowy o pracę na czas nieokreślony?
- 2) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe danego państwa członkowskiego przepisów krajowych, takich jak przepisy art. 29 ust. II lit. d) i art. 29 ust. IV decreto legislativo nr 81 z dnia 15 czerwca 2015 r. oraz art. 36 ust. II i V decreto legislativo nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., z takim skutkiem, że osoby zatrudniane w administracji publicznej na podstawie elastycznej umowy o pracę podlegającej przepisom prawa pracy mają prawo do utrzymania stosunku pracy, natomiast prawo to w sposób generalny nie przysługuje osobom zatrudnionym w administracji na podstawie prawa administracyjnego, a w krajowym porządku prawnym nie istnieje (w wyniku wyżej wymienionych przepisów krajowych) inny skuteczny środek pozwalający na karanie takich nadużyć wobec pracowników?
- 3) Czy, mimo iż nie istnieje ogólny obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, również w świetle zasady równoważności, stoi na przeszkodzie [...] przepisom krajowym takim jak przepisy art. 24 ust. 1 i 3 ustawy nr 240 z dnia 30 grudnia 2010 r., które przewidują zawarcie i przedłużenie na łączny okres pięciu lat (trzy lata z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat) umów na czas określony między asystentami a uniwersytetami, uzależniając zawarcie umów od tego, czy nastąpi ono „w ramach zasobów dostępnych dla planowania w celu prowadzenia działalności badawczej, dydaktycznej, działalności w zakresie nauczania uzupełniającego i działalności na rzecz studentów”, a także uzależniając przedłużenie umów od „pozytywnej oceny prowadzonej działalności dydaktycznej i badawczej”, nie określając obiektywnych i przejrzystych kryteriów mających na celu zweryfikowanie, czy zawarcie i przedłużenie takich umów faktycznie odpowiada rzeczywistej potrzebie, czy jest ono odpowiednie do osiągnięcia zamierzonego celu oraz czy jest niezbędne do tego celu, skutkiem czego wspomniane przepisy wiążą się z realnym ryzykiem doprowadzenia do nadużywania tego rodzaju umów oraz nie są one zgodne z celem i skutecznością porozumienia ramowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Condominio di Milano/Eurothermo SpA

(Sprawa C-329/19)

(2019/C 288/21)

Język postępowania: włoski

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Condominio di Milano

Strona pozwana: Eurothermo SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „konsumenta” w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾ nie pozwala na zakwalifikowanie jako konsumenta podmiotu (takiego jak wspólnota mieszkaniowa w prawie włoskim), którego nie można objąć pojęciem „osoby fizycznej” i „osoby prawnej”, w przypadku gdy podmiot ten zawiera umowę w celach innych niż działalność gospodarcza i znajduje się w sytuacji, w której jest stroną słabszą niż przedsiębiorca zarówno pod względem pozycji negocjacyjnej, jak i stopnia poinformowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2019 r. — Eurowings GmbH/GD, HE, IF

(Sprawa C-334/19)

(2019/C 288/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Eurowings GmbH

Strona pozwana: GD, HE, IF

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy — w szczególności art. 5 ust. 3 — rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że spontaniczna nieobecność znacznej części załogi na skutek zgłoszeń choroby („dziki strajk”) dotycząca przewoźnika lotniczego, który w ramach umowy załogowej dzierżawy samolotu („wet lease”) wydzierżawia „obsługującemu przewoźnikowi lotniczemu” w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia samolot wraz z załogą, lecz który nie ponosi odpowiedzialności operacyjnej za loty, ma ten skutek, że „obsługujący przewoźnik lotniczy” również nie może powołać się na „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia zgodnie z wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r., Krusemann i in., C-195/17, od C-197/17 do C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, od C-278/17 do C-286/17 i od C-290/17 do C-292/17 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2018:258.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 6 maja 2019 r. — Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”, OL/Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Procurorul General al României

(Sprawa C-355/19)

(2019/C 288/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, Asociația „Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor”, OL

Strona pozwana: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Procurorul General al României

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy przyjąć, że mechanizm współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. ⁽¹⁾ stanowi akt przyjęty przez instytucję Unii Europejskiej w rozumieniu art. 267 TFUE, który może podlegać wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?
- 2) Czy treść, charakter i czas obowiązywania mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. są objęte zakresem stosowania Traktatu o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, podpisanego przez Rumunię w Luksemburgu w dniu 25 kwietnia 2005 r.? Czy wymogi sformułowane w sprawozdaniach sporządzanych w ramach tego mechanizmu są dla Rumunii wiążące?
- 3) Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do przestrzegania kryteriów praworządności, narzuconych również w sprawozdaniach sporządzanych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., w przypadku pilnego ustanowienia sekcji w ramach prokuratury odpowiedzialnej wyłącznie za prowadzenie dochodzeń w sprawie przestępstw popełnionych przez sędziów, co budzi konkretne obawy w odniesieniu do walki z korupcją i może być wykorzystane jako dodatkowy instrument nacisku na sędziów i zastraszania ich?
- 4) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach podlegających prawu Unii Europejskiej poprzez wyeliminowanie wszelkiego ryzyka wywierania wpływu politycznego na postępowania karne prowadzone przez niektórych sędziów w przypadku pilnego ustanowienia sekcji w ramach prokuratury odpowiedzialnej wyłącznie za prowadzenie dochodzeń w sprawie przestępstw popełnionych przez sędziów, co budzi konkretne obawy w odniesieniu do walki z korupcją i może być wykorzystane jako dodatkowy instrument nacisku na sędziów i zastraszania ich?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 6 maja 2019 r. — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, PM, RO, SP, TQ/QN, UR, VS, WT, Autoritatea Națională pentru Turism, Agenția Națională de Administrare Fiscală, SC Euro Box Promotion SRL

(Sprawa C-357/19)

(2019/C 288/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony

Wnosząca skargę kasacyjną: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție, PM, RO, SP, TQ

Druga strona postępowania: QN, UR, VS, WT, Autoritatea Națională pentru Turism, Agenția Națională de Administrare Fiscală, SC Euro Box Promotion SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 1 ust. 1 lit. a) i b) i art. 2 ust. 1 Konwencji sporządzonej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, a także zasadę pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one wydanie przez organ niezaliczany do organów sądowiczych, Curtea Constituțională a României (trybunał konstytucyjny Rumunii), orzeczenia, w przedmiocie zgodności z prawem składów orzekających, torując w ten sposób drogę dla akceptacji skarg nadzwyczajnych od prawomocnych wyroków wydanych w określonym okresie?
- 2) Czy art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wiążącemu w ramach prawa wewnętrznego ustaleniu organu niezaliczanego do organów sądowiczych w przedmiocie braku niezawisłości i bezstronności składu orzekającego, którego członkiem jest sędzia pełniący funkcje kierownicze, a który nie został nominowany w sposób losowy, ale na podstawie przejrzystej, znanej i niepodważalnej przez strony zasady, mającej zastosowanie do wszystkich spraw rozpatrywanych przez wyżej wymieniony skład orzekający?
- 3) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że zezwala ona sądowi krajowemu na niezastosowanie obowiązującego na mocy prawa krajowego orzeczenia sądu konstytucyjnego, wydanego w sprawie dotyczącej sporu konstytucyjnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Galați (Rumunia) w dniu 7 maja 2019 r. — XU i in./SC Credit Europe Ipotecar IFN SA i Credit Europe Bank

(Sprawa C-364/19)

(2019/C 288/25)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Galați

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XU, YV, ZW, AU, BZ, CA, DB, EC

Strona pozwana: SC Credit Europe Ipotecar IFN SA i Credit Europe Bank

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, zgodnie z ich wykładnią przedstawioną w sprawie C-186/16, *Andriuc i in.*, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wystąpienia postanowienia dotyczącego ryzyka kursowego, odzwierciedlającego przepis prawa krajowego, sąd krajowy jest w pierwszej kolejności zobowiązany zbadać znaczenie zakazu, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy, lub wypełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku poinformowania uregulowanego w art. 4 ust. 2 dyrektywy, bez dokonania uprzedniej oceny przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy?
- 2) Czy art. 1 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że w przypadku niewypełnienia przed zawarciem umowy kredytu obowiązku poinformowania konsumenta przedsiębiorca może skorzystać z postanowień art. 1 ust. 2 dyrektywy, aby postanowienie umowne dotyczące ryzyka kursowego, odzwierciedlające przepis prawa krajowego, zostało wyłączone z oceny nieuczciwego charakteru?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin (Niemcy) w dniu 8 maja 2019 r. — FD/Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg

(Sprawa C-365/19)

(2019/C 288/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FD

Druga strona postępowania: Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 30 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 ⁽¹⁾ — ewentualnie w związku z art. 28 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 ⁽²⁾ — stanowi podstawę dla roszczenia o przydzielenie młodemu rolnikowi uprawnień do płatności na rok składania wniosków 2016 także wtedy, gdy na podstawie art. 24 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 przyznano temu rolnikowi już uprzednio nieodpłatnie uprawnienia do płatności z pułapu krajowego na rok 2015 zgodnie z powierzchnią jego gospodarstwa w tamtym czasie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s.608).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U. 2014, L 181, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 13 maja 2019 r. — HF/Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler

(Sprawa C-374/19)

(2019/C 288/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HF

Strona przeciwna: Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler

Pytania prejudycjalne

Czy podatnik, który wytwarza dobro inwestycyjne w celu używania go w ramach działalności podlegającej opodatkowaniu z prawem do odliczenia (w niniejszej sprawie: wybudowanie budynku na potrzeby prowadzenia stołówki), musi dokonać korekty podatku naliczonego zgodnie z art. 185 ust. 1 i art. 187 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾, jeżeli zaprzestał on prowadzenia działalności dającej prawo do odliczenia (w niniejszej sprawie: prowadzenia stołówki), a w zakresie dotychczas prowadzonej działalności podlegającej opodatkowaniu dobro inwestycyjne pozostaje obecnie nieużywane?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 15 maja 2019 r. — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

(Sprawa C-380/19)

(2019/C 288/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona przeciwna: Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek informacyjny wynikający z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2013/11/UE ⁽¹⁾ i nakazujący udostępnianie w ogólnych warunkach umów informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1, powstaje już wówczas, gdy przedsiębiorca udostępnia ogólne warunki umów celem ich pobrania na swojej stronie internetowej, za pośrednictwem której nie zawiera się żadnych umów?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy w takim przypadku przedsiębiorca spełnia ciężący na nim obowiązek udostępniania informacji w ogólnych warunkach umów również wówczas, gdy wprawdzie nie udziela tych informacji w pliku udostępnionym do pobrania, lecz w innym miejscu na stronie internetowej przedsiębiorstwa?
3. Czy przedsiębiorca spełnia ciężący na nim obowiązek udostępniania informacji w ogólnych warunkach umów, jeżeli wydaje konsumentowi — niezależnie od dokumentu zawierającego ogólne warunki umów — utworzony również przez siebie wykaz cen i usług w postaci osobnego dokumentu, który zawiera informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.U. 2013, L 165, s. 63).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 15 maja 2019 r. — SC Banca E S.A./G.D.

(Sprawa C-381/19)

(2019/C 288/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Banca E S.A.

Strona przeciwna: G.D.

Pytania prejudycjalne

Czy w kontekście pierwszeństwa prawa Unii zasady pewności prawa i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, by w sporze dotyczącym ochrony praw konsumentów przepisy procesowe zostały zmienione po wystąpieniu przez konsumenta z powództwem do sądu, w drodze wiążącego orzeczenia Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego, Rumunia), wprowadzonego ustawą zmieniającą Codul de procedură civilă (kodeks postępowania cywilnego), wprowadzającą nowy środek odwoławczy, z którego może skorzystać przedsiębiorca, tym samym wydłużając czas trwania postępowania i koszty związane z jego rozstrzygnięciem?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 22 maja 2019 r. — AX/Statul Român — Ministerul Finanțelor Publice

(Sprawa C-397/19)

(2019/C 288/30)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AX

Strona pozwana: Statul Român — Ministerul Finanțelor Publice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy przyjąć, że mechanizm współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. ⁽¹⁾ stanowi akt przyjęty przez instytucję Unii Europejskiej w rozumieniu art. 267 TFUE, który może podleżeć wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?
- 2) Czy ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. mechanizm współpracy i weryfikacji (MWiW) stanowi integralną część Traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, podpisanego przez Rumunię w Luksemburgu w dniu 25 kwietnia 2005 r., i powinien być interpretowany i stosowany w świetle jego postanowień? Czy wymogi sformułowane w sprawozdaniach sporządzonych w ramach tego mechanizmu są dla Rumunii wiążące, a jeśli tak, to czy sąd krajowy, odpowiedzialny za stosowanie w zakresie swojej właściwości przepisów prawa Unii, jest zobowiązany do zapewnienia stosowania tych przepisów, w razie konieczności odmawiając z urzędu stosowania przepisów prawa krajowego sprzecznych z wymogami sformułowanymi w sprawozdaniach sporządzonych w ramach stosowania tego mechanizmu?

- 3) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na Rumunii obowiązek przestrzegania wymogów określonych w sprawozdaniach sporządzonych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW), ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., wchodzi w zakres zobowiązania państwa członkowskiego do przestrzegania zasad państwa prawa?
- 4) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 lit. a) ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, który jedynie zwięźle i abstrakcyjnie definiuje pomyłkę sądową jako wykonanie czynności procesowych z wyraźnym naruszeniem przepisów prawa materialnego i proceduralnego, bez określenia charakteru naruszonych przepisów prawa, zakresu stosowania *ratione materiae* i *ratione temporis* tych przepisów w procesie, trybów, terminu i procedur ustalania naruszenia przepisów prawnych, organu właściwego do stwierdzenia naruszenia tych przepisów prawnych, stwarzając tym samym zagrożenie wywierania pośredniego nacisku na urzędników państwowych?
- 5) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 lit. b) ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, który definiuje pomyłkę sądową jako wydanie prawomocnego wyroku oczywiście sprzecznego z prawem lub sprzecznego z sytuacją faktyczną ustaloną na podstawie dowodów zebranych w toku postępowania, bez wskazania procedury ustalania wyżej wymienionej sprzeczności i bez konkretnego określenia znaczenia takiej sprzeczności orzeczenia sądowego względem obowiązujących przepisów prawa i sytuacji faktycznej, a tym samym stwarza zagrożenie utrudnienia dokonywania wykładni prawa i oceny dowodów przez urzędnika państwowego (sędziego i prokuratora)?
- 6) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, na mocy którego cywilna odpowiedzialność majątkowa urzędnika państwowego (sędziego lub prokuratora) wobec państwa jest ustalana wyłącznie na podstawie własnej oceny tego państwa oraz, ewentualnie, na podstawie sprawozdania doradczego inspekcji, dotyczącego kwestii zamiaru lub rażącego niedbalstwa sędziego lub prokuratora przy popełnieniu błędu materialnego, z wyłączeniem możliwości pełnego korzystania przez sędziego lub prokuratora z prawa do obrony, a tym samym stwarza zagrożenie wszczęcia i zakończenia procedury ustalania odpowiedzialności sędziego i prokuratora wobec państwa w sposób arbitralny?
- 7) Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 539 ust. 2 zdanie ostatnie kodeksu postępowania karnego w związku z jego art. 541 ust. 2 i 3, które przyznają oskarżonemu w przypadku jego uniewinnienia, *sine die* i w sposób dorozumiany, nadzwyczajny środek zaskarżenia *sui generis* od prawomocnego orzeczenia sądowego w sprawie zgodności z prawem tymczasowego aresztowania, który rozpatrywany jest wyłącznie przed sądem cywilnym, w przypadku gdy bezprawność tymczasowego aresztowania nie została ustalona w wyroku sądu karnego z naruszeniem zasady przewidywalności i dostępności przepisu prawnego, wyspecjalizowania sędziego i pewności prawa?

(¹) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 23 maja 2019 r. — BY

(Sprawa C-398/19)

(2019/C 288/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Ścigany: BY

Uczestnik postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady dotyczące stosowania art. 18 i 21 TFUE, określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) ⁽¹⁾, obowiązują w przypadku wniosku o ekstradycję obywatela Unii złożonego przez państwo trzecie również wtedy, gdy ścigany przeniósł ośrodek interesów życiowych do państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, w momencie kiedy nie był jeszcze obywatelem Unii?
- 2) Czy na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) państwo członkowskie pochodzenia, poinformowane o wniosku o ekstradycję, jest zobowiązane zwrócić się do wnioskującego państwa trzeciego o przekazanie akt w celu zbadania możliwości przejścia prowadzenia postępowania karnego?
- 3) Czy państwo członkowskie, do którego państwo trzecie wystąpiło z wnioskiem o ekstradycję obywatela Unii, na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) jest zobowiązane do tego, by odmówić ekstradycji i samemu przejąć prowadzenie postępowania karnego, jeżeli prawo krajowe tego państwa członkowskiego przewiduje taką możliwość?

⁽¹⁾ EU:C:2016:630.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Vos Aannemingen BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-405/19)

(2019/C 288/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Vos Aannemingen BVBA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wydatek przynosi korzyść również osobie trzeciej — tak jak ma to miejsce w sytuacji, gdy deweloper w związku ze sprzedażą mieszkań ponosi koszty reklamy, koszty administracyjne i wynagrodzenia pośredników nieruchomości, które przynoszą korzyść także właścicielom gruntu — to nie stoi to na przeszkodzie pełnemu odliczeniu VAT z tytułu tych kosztów, pod warunkiem że zostanie stwierdzone istnienie bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy tym wydatkiem a działalnością gospodarczą podatnika, a korzyść osoby trzeciej jest drugorzędna względem potrzeb przedsiębiorstwa podatnika?

- 2) Czy zasada ta ma również zastosowanie, jeżeli nie chodzi o koszty ogólne, lecz koszty związane z określonymi transakcjami na późniejszym etapie obrotu, takimi jak sprzedaż mieszkań z jednej strony i gruntów z drugiej strony, bez względu na to, czy podlegają one opodatkowaniu VAT?
- 3) Czy na kwestię możliwości odliczenia VAT z tytułu tych kosztów ma wpływ okoliczność, że podatnik ma możliwość/prawo obciążenia tym wydatkiem osoby trzeciej, która uzyskuje z tego tytułu korzyść, jednak tego nie czyni?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV/Belgische Staat

(Sprawa C-407/19)

(2019/C 288/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu zawartemu w art. 1 koninklijk besluit van 5 juli 2004 „betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid” (dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie uznawania pracowników portowych na obszarach portowych objętych zakresem ustawy z dnia 8 czerwca 1972 r. o pracy w portach) w związku z art. 2 tego dekretu, a mianowicie uregulowaniu, zgodnie z którym pracownicy portowi w rozumieniu w art. 1 § 1 ust. 1 wspomnianego dekretu są albo nie są włączani do puli pracowników portowych w ramach procedury ich uznawania przeprowadzanej przez komisję administracyjną składającą się w równej mierze z członków wyznaczonych przez organizacje pracodawców reprezentowane w tym Komitecie wspólnym i z członków wyznaczonych przez reprezentowane w nim organizacje pracowników, przy czym w procedurze certyfikowania uwzględnia się zapotrzebowanie na pracowników, mając jednocześnie na uwadze, że nie przewidziano ostatecznego terminu podjęcia decyzji przez tę komisję administracyjną, a od jej decyzji w przedmiocie certyfikacji przysługuje jedynie sądowy środek odwoławczy?
- 2) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 4 § 1 2°, 3°, 6° i 8° dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez, odpowiednio, art. 4 2°, 3°, 4° i 6° zaskarżonego dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie uregulowaniu, które dla certyfikowania pracownika za pracownika portowego wymaga, aby a) został on uznany za zdolnego do pracy pod względem medycznym przez zewnętrzną instytucję do spraw prewencji i ochrony w pracy, przy czym w skład tej instytucji wchodzi organizacja pracodawców powołana jako przedstawiciel zgodnie z art. 3bis wet van 8 juni 1972 „betreffende de havenarbeid” (ustawy z dnia 8 lipca 1972 r. o pracy w portach), b) uzyskał pozytywny wynik badań psychotechnicznych przeprowadzanych przez organ wyłoniony przez wskazaną jako przedstawiciel organizację pracodawców zgodnie z

tym samym art. 3bis ustawy z dnia 8 lipca 1972 r., c) odbył trzytygodniowe szkolenie z zakresu bezpieczeństwa pracy i osiągnięcia kwalifikacji zawodowych i uzyskał pozytywny wynik z egzaminu końcowego oraz d) — jeżeli chodzi o pracownika niewłączonego do puli — aby pozostawał już w stosunku pracy, co w związku z art. 4 § 3 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. oznacza, że zagraniczni pracownicy portowi muszą być w stanie wykazać, iż spełniają porównywalne wymogi w innym państwie członkowskim, aby nie podlegać tym wymogom do celów stosowania zaskarżonej regulacji?

- 3) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 2 § 3 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez art. 2 zaskarżonego dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie uregulowaniu, zgodnie z którym pracownicy portowi niewłączeni do puli są zatrudniani bezpośrednio przez pracodawcę na podstawie umowy o pracę zgodnie z wet van 3 juli 1978 „betreffende de arbeidsovereenkomsten” (ustawą z dnia 3 lipca 1978 r. o umowach o pracę), a okres ich certyfikacji ogranicza się do okresu obowiązywania umowy o pracę, przez co za każdym razem konieczne jest wszczynanie nowego postępowania w przedmiocie certyfikacji?
- 4) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 13/1 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez art. 17 dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie przepisowi przejściowemu, zgodnie z którym umowa o pracę, o której mowa w trzecim pytaniu prejudycjalnym, musi być zawarta najpierw na czas nieokreślony, od dnia 1 lipca 2017 r. na co najmniej dwa lata, od dnia 1 lipca 2018 r. na co najmniej jeden rok, od dnia 1 lipca 2019 r. na co najmniej sześć miesięcy, a od dnia 1 lipca 2020 r. na dowolny okres?
- 5) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu zawartemu w art. 15/1 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r., wprowadzonemu przez art. 18 dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie przepisowi (przejściowemu), zgodnie z którym pracownicy certyfikowani na mocy dotychczasowych przepisów z mocy prawa zostają uznani za pracowników portowych włączonych do puli, przez co możliwość ich bezpośredniego zatrudnienia (na mocy stałej umowy) przez pracodawcę zostaje utrudniona, a pracodawcy zostają pozbawieni możliwości zatrudnienia i utrzymania wykwalifikowanych pracowników poprzez bezpośrednie zawarcie z nimi stałych umów i zagwarantowania im bezpieczeństwa zatrudnienia zgodnie z ogólnymi regulacjami prawa pracy?
- 6) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 4 § 2 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez art. 4 § 7° dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie uregulowaniu, zgodnie z którym układ zbiorowy pracy określa warunki i zasady, na jakich pracownik portowy może być zatrudniony w innym obszarze portowym niż obszar, w którym został certyfikowany, na skutek czego mobilność pracowników pomiędzy obszarami portowymi zostaje utrudniona bez sprecyzowania przez ustawodawcę, jakie mogłyby to być warunki i zasady?
- 7) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 1 § 3 dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez art. 1 § 2° dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie uregulowaniu, zgodnie z którym pracownicy (logistyczni), którzy świadczą pracę w rozumieniu art. 1 koninklijk besluit van 12 januari 1973 „tot oprichting en vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor het Havenbedrijf” (dekretu królewskiego z dnia 12 stycznia 1973 r. w sprawie ustanowienia, składu i mianowania oraz uprawnień komitetu wspólnego przedsiębiorców portowych) w miejscu, gdzie towary podlegają przeładunkowi w celu ich dalszej dystrybucji lub dostaw, co powoduje powstanie dającej się określić wartości dodanej, muszą dysponować certyfikatem bezpieczeństwa, przy czym certyfikat ten jest równoznaczny z certyfikacją w rozumieniu ustawy z dnia 8 lipca 1972 r. o pracy w portach, przy uwzględnieniu, że wniosek o certyfikat składa pracodawca, który zawarł z pracownikiem umowę o pracę w celu świadczenia pracy w powyższym znaczeniu, certyfikat wydaje się na podstawie umowy o pracę i dowodu tożsamości, a zasady postępowania w tym przedmiocie są określone w układzie zbiorowym pracy, bez ich sprecyzowania przez ustawodawcę?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)
w dniu 31 maja 2019 r. — Johannes Dietrich/Hessischer Rundfunk**

(Sprawa C-422/19)

(2019/C 288/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Johannes Dietrich

Strona pozwana: Hessischer Rundfunk

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączna kompetencja przysługująca Unii zgodnie z art. 2 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE w dziedzinie polityki pieniężnej w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez jedno z tych państw członkowskich aktu prawnego przewidującego obowiązek przyjmowania przez instytucje publiczne państwa członkowskiego banknotów euro w przypadku wykonywania zobowiązań pieniężnych nałożonych przez organ władzy publicznej?
- 2) Czy ze statusu banknotów denominowanych w euro jako legalnego środka płatniczego, określonego w art. 128 ust. 1 zdanie trzecie TFUE, art. 16 ust. 1 zdanie trzecie Protokołu (nr 4) w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego oraz art. 10 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro ⁽¹⁾, wynika zakaz, zgodnie z którym instytucje publiczne państwa członkowskiego nie mogą odmówić przyjęcia takich banknotów oferowanych w celu wykonania zobowiązania pieniężnego nałożonego przez organ władzy publicznej, czy też prawo Unii pozwala na przyjęcie przepisów, które w przypadku określonych zobowiązań pieniężnych nałożonych przez organ władzy publicznej wykluczają płatność banknotami euro?
- 3) Na wypadek gdyby na pytanie pierwsze udzielono odpowiedzi twierdzącej, a na pytanie drugie — przeczącej:

Czy można zastosować akt prawny państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, wydany w zakresie podlegającym wyłącznej kompetencji Unii w dziedzinie polityki pieniężnej, jeżeli Unia nie skorzystała ze swojej kompetencji?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 139, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)
w dniu 31 maja 2019 r. — Norbert Häring/Hessischer Rundfunk**

(Sprawa C-423/19)

(2019/C 288/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Norbert Häring

Strona pozwana: Hessischer Rundfunk

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączna kompetencja przysługująca Unii zgodnie z art. 2 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE w dziedzinie polityki pieniężnej w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez jedno z tych państw członkowskich aktu prawnego przewidującego obowiązek przyjmowania przez instytucje publiczne państwa członkowskiego banknotów euro w przypadku wykonywania zobowiązań pieniężnych nałożonych przez organ władzy publicznej?
- 2) Czy ze statusu banknotów denominowanych w euro jako legalnego środka płatniczego, określonego w art. 128 ust. 1 zdanie trzecie TFUE, art. 16 ust. 1 zdanie trzecie Protokołu (nr 4) w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego oraz art. 10 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro ⁽¹⁾, wynika zakaz, zgodnie z którym instytucje publiczne państwa członkowskiego nie mogą odmówić przyjęcia takich banknotów oferowanych w celu wykonania zobowiązania pieniężnego nałożonego przez organ władzy publicznej, czy też prawo Unii pozwala na przyjęcie przepisów, które w przypadku określonych zobowiązań pieniężnych nałożonych przez organ władzy publicznej wykluczają płatność banknotami euro?
- 3) Na wypadek gdyby na pytanie pierwsze udzielono odpowiedzi twierdzącej, a na pytanie drugie — przeczącej:

Czy można zastosować akt prawny państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, wydany w zakresie podlegającym wyłącznej kompetencji Unii w dziedzinie polityki pieniężnej, jeżeli Unia nie skorzystała ze swojej kompetencji?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 139, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 29 maja 2019 r. — Cabinet de avocat UR/Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București i in.

(Sprawa C-424/19)

(2019/C 288/36)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Cabinet de avocat UR.

Druga strona postępowania: Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakres zastosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE (w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) ⁽¹⁾ obejmuje pojęciem „podatnika” również osobę wykonującą zawód adwokata?
- 2) Czy zasada pierwszeństwa prawa Unii pozwala na odstąpienie w toczącym się późniejszym postępowaniu od powagi rzeczy osądzonej przysługującej prawomocnemu orzeczeniu sądowemu, w którym w istocie ustalono, że przy stosowaniu i wykładni ustawodawstwa krajowego dotyczącego podatku od wartości dodanej adwokat nie zbywa towarów, nie prowadzi działalności gospodarczej i nie zawiera umów o świadczenie usług, lecz umowy o pomoc prawną?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 4 czerwca 2019 r. — Ubezpieczeniowa spółka akcyjna „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD/Zakład ubezpieczeń „Olympic”

(Sprawa C-427/19)

(2019/C 288/37)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ubezpieczeniowa spółka akcyjna „Bulstrad Vienna Insurance Group” AD

Strona pozwana: Zakład ubezpieczeń „Olympic”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wykładni art. 630 Kodeks za zastrachowaneto (kodeksu ubezpieczeń) w świetle art. 274 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽¹⁾ z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) należy przyjąć, że decyzja organu państwa członkowskiego o cofnięciu licencji ubezpieczycielowi i wyznaczeniu jego tymczasowego likwidatora, bez wszczęcia sądowego postępowania likwidacyjnego, stanowi „decyzję o otwarciu postępowania likwidacyjnego”?
- 2) Jeśli prawo państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba ubezpieczyciela, któremu cofnięto licencję i dla którego wyznaczono tymczasowego likwidatora, przewiduje, że przy wyznaczaniu tymczasowego likwidatora zawieszają się wszystkie postępowania sądowe toczące się przeciwko tej spółce, czy uregulowania te powinny być stosowane przez sądy pozostałych państw członkowskich — gdy nie przewidziano tego wyraźnie w ich prawie krajowym — na podstawie art. 274 dyrektywy 2009/138/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 335, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Remondis GmbH/Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel

(Sprawa C-429/19)

(2019/C 288/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Koblenz

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Remondis GmbH

Druga strona postępowania odwoławczego: Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel

Inny uczestnik: Landkreis Neuwied

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 4 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/UE ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że współpraca ma miejsce już wtedy, gdy instytucja zamawiająca wyłącznie odpowiedzialna na podstawie prawa krajowego za usuwanie odpadów na swoim obszarze nie wykonuje sama w całości tego zadania, do którego wykonania niezbędny jest szereg działań, lecz zleca wykonanie jednego z tych niezbędnych działań za wynagrodzeniem innej, niezależnej od siebie instytucji zamawiającej, która na swoim obszarze jest również odpowiedzialna za usuwanie odpadów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 94, s. 65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia) w dniu 3 czerwca 2019 r. — SC C.F. SRL/A.J.F.P.M., D.G.R.F.P.C.

(Sprawa C-430/19)

(2019/C 288/39)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC C.F. SRL

Strona pozwana: A.J.F.P.M., D.G.R.F.P.C.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady poszanowania prawa do obrony, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości (sprawy Solvay, Sopropé Organizações de Calçado Lda i Ispas), decyzja administracyjna w postępowaniu podatkowym wydana przeciwko osobie fizycznej może i powinna podlegać stwierdzeniu nieważności, jeżeli osoba fizyczna nie miała dostępu do informacji, na podstawie których wydano decyzję administracyjną w postępowaniu podatkowym, mimo że decyzja ta odnosi się do niektórych elementów akt administracyjnych?
- 2) Czy zasady neutralności, proporcjonalności i równoważności stoją na przeszkodzie wykonaniu prawa do odliczenia VAT i podatku dochodowego od osób prawnych w przypadku spółki, której postępowanie pod względem podatkowym jest nienagane, a której odmówiono prawa do odliczenia podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu zachowań podatkowych dostawców, uznanych za rzekomo niewłaściwe ze względu na takie czynniki, jak brak zasobów ludzkich, brak środków transportu, przy dodatkowej okoliczności, że organ podatkowy nie przedstawił dowodów na działalność, która skutkuje odpowiedzialnością podatkową/karną poszczególnych dostawców?
- 3) Czy jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, aby praktyka krajowa uzależniała możliwość skorzystania z prawa do odliczenia VAT i podatku dochodowego od osób prawnych od posiadania dokumentów uzupełniających innych niż faktura VAT, takich jak kosztorys i postęp prac, które nie są jasno i precyzyjnie określone w krajowych przepisach podatkowych?
- 4) Czy w świetle wyroku w sprawie WebMindLicenses można uznać, że oszustwo podatkowe może mieć miejsce w sytuacji, gdy podatnik nabywa towary i usługi od innego podatnika, który korzysta z innego systemu podatkowego niż przedmiotowy podatnik?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljödomstolen (Szwecja) w dniu 18 czerwca 2019 r. — Föreningen Skydda Skogen/Länsstyrelsen i Västra Götalands län, B.A.B.

(Sprawa C-473/19)

(2019/C 288/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljödomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Föreningen Skydda Skogen

Strona przeciwna: Länsstyrelsen i Västra Götalands län, B.A.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on praktyce krajowej, w ramach której ochrona obejmuje jedynie te gatunki, które wymieniono w załączniku I do dyrektywy 2009/147 lub które są zagrożone na jakimś poziomie, lub których populacja długotrwale spada?
- 2) Czy określenia „umyślne zabijanie/płoszenie/niszczenie” zawarte w art. 5 lit. a)–d) dyrektywy 2009/147 i art. 12 lit. a)–c) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce krajowej, w ramach której, jeżeli cel podejmowanych działań ma być wyraźnie inny niż zabijanie czy płoszenie gatunków (na przykład mają to być działania w zakresie leśnictwa lub zagospodarowania terenu), zakazy mają zastosowanie tylko w przypadku istnienia ryzyka, że podejmowane działania niekorzystnie wpłyną na stan ochrony gatunków?
- 3) Jeżeli na pytanie drugie, w jakiegokolwiek części, zostanie udzielona odpowiedź, zgodnie z którą, aby zakaz obowiązywał, należy ocenić szkodę na poziomie innym niż indywidualny, to czy oceny należy w związku z tym dokonać w którejś z wymienionych niżej skali lub na którymś z wymienionych niżej poziomów:
 - a) określona część populacji ograniczona geograficznie zgodnie z definicją pod lit. a), na przykład w granicach regionu, państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej;
 - b) dana lokalna populacja (biologicznie odizolowana od innych populacji gatunku);
 - c) dana metapopulacja;
 - d) cała populacja gatunku w odnośnej regionalnej części biogeograficznej zasięgu gatunku?
- 4) Czy wyrażenie „pogarszanie stanu lub niszczenie” użyte w art. 12 lit. d) dyrektywy 92/43 w odniesieniu do obszaru reprodukcji zwierząt należy interpretować w ten sposób, że wyklucza ono praktykę krajową oznaczającą, iż mimo podjęcia środków zapobiegawczych dochodzi do utraty trwałej ekologicznej funkcjonalności (TEF) siedliska danego gatunku — poprzez wyrządzoną szkodę, niszczenie lub pogarszanie stanu, bezpośrednio lub pośrednio, indywidualnie lub kumulatywnie — w związku z czym zakaz obowiązuje tylko wtedy, kiedy stan ochrony danego gatunku prawdopodobnie pogorszy się na jednym z poziomów wymienionych w pytaniu trzecim?
- 5) Jeżeli odpowiedź na pytanie czwarte będzie w jakimś zakresie przecząca, tzn. w celu zastosowania zakazu trzeba będzie ocenić szkodę na poziomie innym niż poziom siedliska na pojedynczym obszarze, to czy oceny należy w związku z tym dokonać w którejś z wymienionych niżej skali lub na którymś z wymienionych niżej poziomów:
 - a) określona część populacji ograniczona geograficznie zgodnie z definicją pod lit. a), na przykład w granicach regionu, państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej;
 - b) dana lokalna populacja (biologicznie odizolowana od innych populacji gatunku);
 - c) dana metapopulacja;
 - d) cała populacja gatunku w odnośnej regionalnej części biogeograficznej zasięgu gatunku?

Pytania drugie i czwarte, postawione przez mark- och miljödomstolen (sąd właściwy w sprawach nieruchomości i środowiska), obejmują pytanie o to, czy ścisła ochrona przewidziana w dyrektywach przestaje obowiązywać w odniesieniu do gatunków, w przypadku których osiągnięto cel dyrektywy (właściwy stan ochrony).

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 20, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljöödomstolen (Szwecja) w dniu 18 czerwca 2019 r. — Naturskyddsföreningen i Härryda, Göteborgs Ornitologiska Förening/Länsstyrelsen i Västra Götalands län, U.T.B.

(Sprawa C-474/19)

(2019/C 288/41)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Vänersborgs tingsrätt, mark- och miljöödomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Naturskyddsföreningen i Härryda, Göteborgs Ornitologiska Förening

Strona przeciwna: Länsstyrelsen i Västra Götalands län, U.T.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on praktyce krajowej, w ramach której ochrona obejmuje jedynie te gatunki, które wymieniono w załączniku I do dyrektywy 2009/147 lub które są zagrożone na jakimś poziomie, lub których populacja długotrwale spada?
- 2) Czy określenia „umyślne zabijanie/płoszenie/niszczenie” zawarte w art. 5 lit. a)–d) dyrektywy 2009/147 i art. 12 lit. a)–c) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce krajowej, w ramach której, jeżeli cel podejmowanych działań ma być wyraźnie inny niż zabijanie czy płoszenie gatunków (na przykład mają to być działania w zakresie leśnictwa lub zagospodarowania terenu), zakazy mają zastosowanie tylko w przypadku istnienia ryzyka, że podejmowane działania niekorzystnie wpłyną na stan ochrony gatunków?
- 3) Jeżeli na pytanie drugie w jakiegokolwiek części zostanie udzielona odpowiedź, zgodnie z którą aby zakaz obowiązywał, należy ocenić szkodę na poziomie innym niż indywidualny, to czy oceny należy w związku z tym dokonać w którejś z wymienionych niżej skali lub na którymś z wymienionych niżej poziomów:
 - a) określona część populacji ograniczona geograficznie zgodnie z definicją pod lit. a), na przykład w granicach regionu, państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej;
 - b) dana lokalna populacja (biologicznie odizolowana od innych populacji gatunku);
 - c) dana metapopulacja;
 - d) cała populacja gatunku w odnośnej regionalnej części biogeograficznej zasięgu gatunku?
- 4) Czy wyrażenie „pogarszanie stanu lub niszczenie” użyte w art. 12 lit. d) dyrektywy 92/43 w odniesieniu do obszaru reprodukcji zwierząt należy interpretować w ten sposób, że wyklucza ono praktykę krajową oznaczającą, iż mimo podjęcia środków zapobiegawczych dochodzi do utraty trwałej ekologicznej funkcjonalności (TEF) siedliska danego gatunku — poprzez wyrządzoną szkodę, niszczenie lub pogarszanie stanu, bezpośrednio lub pośrednio, indywidualnie lub kumulatywnie — w związku z czym zakaz obowiązuje tylko wtedy, kiedy stan ochrony danego gatunku prawdopodobnie pogorszy się na jednym z poziomów wymienionych w pytaniu trzecim?

- 5) Jeżeli odpowiedź na pytanie czwarte będzie w jakimś zakresie przecząca, tzn. w celu zastosowania zakazu trzeba będzie ocenić szkodę na poziomie innym niż poziom siedliska na pojedynczym obszarze, to czy oceny należy w związku z tym dokonać w którejś z wymienionych niżej skali lub na którymś z wymienionych niżej poziomów:
- określona część populacji ograniczona geograficznie zgodnie z definicją pod lit. a), na przykład w granicach regionu, państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej;
 - dana lokalna populacja (biologicznie odizolowana od innych populacji gatunku);
 - dana metapopulacja;
 - cała populacja gatunku w odnośnej regionalnej części biogeograficznej zasięgu gatunku?

Pytania drugie i czwarte, postawione przez mark- och miljöödomstolen (sąd właściwy w sprawach nieruchomości i środowiska), obejmują pytanie o to, czy ścisła ochrona przewidziana w dyrektywach przestaje obowiązywać w odniesieniu do gatunków, w przypadku których osiągnięto cel dyrektywy (właściwy stan ochrony).

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 20, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Göteborg (Szwecja)
w dniu 19 czerwca 2019 r. — Allmänna ombudet hos Tullverket/Combinova AB**

(Sprawa C-476/19)

(2019/C 288/42)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Kammarrätten i Göteborg

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Allmänna ombudet hos Tullverket

Druga strona postępowania: Combinova AB

Pytanie prejudycjalne

Dług celny w przywozie lub wywozie, powstały zgodnie z art. 79 ma wygasać na podstawie art. 124 ust. 1 lit. k) ⁽¹⁾, jeżeli istnieją wystarczające dowody przekonujące organy celne, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wyprowadzone z obszaru celnego Unii. Czy pojęcie „użyte” oznacza, że towary zostały przetworzone lub poddane rafinacji w celu, na który spółce udzielono zezwolenia na te towary, czy też pojęcie to dotyczy użycia wykraczającego poza to przetwarzanie lub rafinację? Czy ma znaczenie, czy używanie ma miejsce przed powstaniem długu celnego czy po jego powstaniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady(UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 24 czerwca 2019 r. — Ville de Verviers/J

(Sprawa C-483/19)

(2019/C 288/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację, pozwany w pierwszej instancji: Ville de Verviers

Druga strona postępowania apelacyjnego, powód w pierwszej instancji: J

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczność, że partnerzy społeczni postanowili, na podstawie opinii nr 1342 Conseil national du travail (krajowej rady pracy), skorzystać z możliwości wyłączenia z zakresu stosowania wspomnianego porozumienia ramowego, o której mowa w jego klauzuli 2 [pkt 2] lit. a) i b), zwalnia w tym względzie ustawodawcę belgijskiego z obowiązku przyjęcia w odniesieniu do umów o pracę zawieranych w ramach szczególnego publicznego programu szkolenia, integracji i przekwalifikowania zawodowego lub takiego programu wspieranego przez władze publiczne, precyzyjnych, obiektywnych i konkretnych przepisów zmierzających do zapewnienia pracownikom zatrudnionym w ramach tego rodzaju subwencjonowanych stosunków pracy realizacji celów wspomnianego porozumienia ramowego?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie pierwsze, to znaczy w przypadku utrzymania obowiązków spoczywających na państwie belgijskim w wykonaniu dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie pracy na czas określony⁽¹⁾, czy klauzula 5 pkt 1 lit. a) wspomnianego porozumienia ramowego stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który — tak jak art. 10 ustawy z dnia 3 lipca 1978 r. o umowach o pracę — dopuszcza stosowanie kolejnych umów o pracę na czas określony bez spełnienia ściśle określonych przesłanek dotyczących maksymalnej długości i odnowienia, o których mowa w art. 10a tej ustawy, o ile pracodawca publiczny wykaże „uzasadnione powody” nieokreślone bliżej w omawianej ustawie, lecz uzasadniające to nieograniczone w czasie stosowanie kolejnych umów o pracę na czas określony?
- 3) Również w przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy klauzula 5 pkt 1 lit. a) ww. porozumienia ramowego wymaga, aby sąd krajowy, przed którym toczy się spór pomiędzy pracodawcą publicznym a pracownikiem zatrudnionym na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony, zawartych w ramach różnych programów szkolenia, integracji i przekwalifikowania, dokonał oceny skuteczności tych kolejnych umów w świetle „obiektywnych powodów” określonych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

Czy w takim przypadku „uzasadnione powody”, na które powołuje się wspomniany pracodawca publiczny, można uznać za „obiektywne powody” uzasadniające zawarcie tych kolejnych umów o pracę na czas określony bez przestrzegania warunków ustanowionych w ww. art. 10a, w celu, po pierwsze, zapobiegania nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony i zwalczania tego zjawiska w sytuacjach, w których umowy te są używane do zaspokajania nie czasowego, lecz stałego i trwałego zapotrzebowania na spójność społeczną w ramach zagrożonej społeczności, a po drugie, uwzględnienia szczególnych celów, do których zmierzają owe umowy w zakresie integracji zawodowej, zawierane w ramach tej społecznej polityki promowania zatrudnienia prowadzonej przez państwo belgijskie oraz przez Region Waloński i silnie uzależnionej od subwencji publicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 26 czerwca 2019 r. — Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier/Société Fromagère du Livradois SAS

(Sprawa C-490/19)

(2019/C 288/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat interprofessionnel de défense du fromage Morbier

Strona pozwana: Société Fromagère du Livradois SAS

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 1 odpowiednio rozporządzenia Rady nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. ⁽¹⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakazują one jedynie wykorzystywania przez osobę trzecią zarejestrowanej nazwy, czy też należy interpretować je w ten sposób, iż zakazują one powielania prezentacji produktu chronionego nazwą pochodzenia, a w szczególności charakterystycznych dla niego kształtu lub wyglądu, mogącej wprowadzić konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu, nawet jeśli nie jest użyta zarejestrowana nazwa?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2006, L 93, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 29 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich — Austria) — Gmalieva s.r.o., Manfred Naderhirn, przy udziale: Landespolizeidirektion Oberösterreich, Bezirkshauptmann von Linz-Land

(Sprawa C-633/17) ⁽¹⁾

(2019/C 288/45)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 17 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Canarias — Hiszpania) — Unión Insular de CC.OO. de Lanzarote/Swissport Spain Aviation Services Lanzarote SL

(Sprawa C-167/18) ⁽¹⁾

(2019/C 288/46)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii, popierana przez: Królestwo Belgii, Republikę Francuską

(Sprawa C-188/18) ⁽¹⁾

(2019/C 288/47)

Język postępowania: słoweński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Sens — Francja) — X

(Sprawa C-562/18) ⁽¹⁾

(2019/C 288/48)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 408 z 12.11.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 maja 2019 r. — Apple Distribution International/Komisja Europejska, popierana przez: Republikę Francuską

(Sprawa C-633/18 P) ⁽¹⁾

(2019/C 288/49)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg — Austria) — British Airways plc/MF

(Sprawa C-643/18) ⁽¹⁾

(2019/C 288/50)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava V — Słowacja) — Postępowanie karne przeciwko R.B.

(Sprawa C-149/19) ⁽¹⁾

(2019/C 288/51)

Język postępowania: słowacki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

**Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — GB/Decker KFZ-Handels u. –Reparatur
GmbH, Volkswagen AG**

(Sprawa C-244/19) ⁽¹⁾

(2019/C 288/52)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — NeXovation/Komisja

(Sprawa T-353/15) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc indywidualna na rzecz kompleksu Nürburgring na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów samochodowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Decyzja uznająca, że zwrot pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Niedopuszczalność — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnego etapu badania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zainteresowana strona — Interes prawny — Dopuszczalność — Naruszenie praw proceduralnych — Brak trudności wymagających wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Skarga do Komisji — Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe — Sumienne i bezstronne badanie — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 288/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NeXovation, Inc. (Hendersonville, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. von Bergwelt, F. Henkel i M. Nordmann, następnie A. von Bergwelt i M. Nordmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (Dz.U. 2016, L 34, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek o umorzenie postępowania w przedmiocie niniejszej skargi zostaje rozpoznany łącznie z rozpoznaniem sprawy co do istoty.
- 2) Wniosek o umorzenie postępowania w sprawie zostaje oddalony.
- 3) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 4) NeXovation, Inc. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — *Ja zum Nürburgring/Komisja*(Sprawa T-373/15) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc indywidualna na rzecz kompleksu Nürburgring na budowę parku rozrywki, hoteli i restauracji oraz na organizację wyścigów samochodowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Decyzja uznająca, że zwrot pomocy uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak istotnego wpływu na pozycję konkurencyjną — Stowarzyszenie — Status strony negocjacji — Niedopuszczalność — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa po zakończeniu wstępnego etapu badania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zainteresowana strona — Interes prawny — Dopuszczalność — Naruszenie uprawnień procesowych zainteresowanych stron — Brak trudności wymagających wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Skarga do Komisji — Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji)

(2019/C 288/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ja zum Nürburgring eV (Nürburg, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. Frey, M. Rudolph i S. Eggerath, następnie D. Frey i M. Rudolph)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (Dz.U. 2016, L 34, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek o umorzenie postępowania w sprawie zostaje oddalony.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Ja zum Nürburgring eV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2019 r. — Fulmen/Rada

(Sprawa T-405/15) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Zamrożenie środków finansowych — Naprawienie szkody, jaką strona skarżąca miała ponieść w wyniku umieszczenia i pozostawienia jej nazwy w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające — Szkoda majątkowa — Szkoda niemajątkowa)

(2019/C 288/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fulmen (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci A. Bahrami i N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: R. Liudvinaviciute-Cordeiro i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Aresu i D. Gauci, następnie A. Aresu i R. Tricot, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść wskutek przyjęcia decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2010, L 195, s. 25), decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. 2010, L 281, s. 81) i rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. 2010, L 281, s. 1), na podstawie których to aktów nazwę skarżącej umieszczono i pozostawiono w wykazach osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Zasądza się od Rady Unii Europejskiej zapłatę na rzecz Fulmenu kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę niemajątkową.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Fulmen, Rada i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 26 czerwca 2019 r. — NRW. Bank/SRB(Sprawa T-466/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia gospodarcza i walutowa — Unia bankowa — Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) — Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) — Ustalenie składki ex ante za rok 2016 — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Artykuł 76 regulaminu postępowania przed Sądem — Niedopuszczalność)

(2019/C 288/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NRW. Bank (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Behrens, J. Kraayvanger i J. Seitz, następnie adwokaci J. Seitz i D. Flore)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: adwokaci B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch i S. Ianc)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: K. Michael i J. Bauerschmidt, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Steiblytė i K.P. Wojcik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji SRB wydanej na sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. w sprawie składek ex ante za rok 2016 na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/06) oraz, po drugie, decyzji SRB wydanej na sesji wykonawczej w dniu 20 maja 2016 r. w sprawie dostosowania wysokości składek ex ante za rok 2016 na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzupełniającej decyzję SRB wydaną na sesji wykonawczej w dniu 15 kwietnia 2016 r. w sprawie składek ex ante za rok 2016 na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2016/13), w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) NRW. Bank pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).
- 3) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2019 r. — Węgry/Komisja**(Sprawa T-20/17) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — Węgierski podatek obrotowy od publikacji reklam — Progresywny charakter stawek — Odliczenie od podstawy opodatkowania 50 % przeniesionych strat w odniesieniu do spółek, które nie odnotowały zysków w 2013 r. — Decyzja kwalifikująca środki pomocy jako niezgodne z rynkiem wewnętrznym i nakazująca ich odzyskanie — Pojęcie pomocy państwa — Warunek dotyczący selektywności)

(2019/C 288/57)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, G. Koós i E.Z. Tóth, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Rzotkiewicz, A. Kramarczyk-Szaładzińska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2017/329 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie środka SA.39235 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Węgry dotyczącego opodatkowania obrotów z tytułu reklamy (Dz.U. 2017, L 49, s. 36).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (UE) 2017/329 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie środka SA.39235 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Węgry dotyczącego opodatkowania obrotów z tytułu reklamy.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Węgry, w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 13.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — adidas/EUIPO — Shoe Branding Europe (Przedstawienie trzech równoległych pasków)

(Sprawa T-307/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski — Bezwzględna podstawa unieważnienia — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Postać używania, której nie można uwzględnić — Postać różniąca się znacznymi zmianami od postaci, w jakiej znak towarowy został zarejestrowany — Odwrócenie schematu kolorów)

(2019/C 288/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: adidas AG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: I. Fowler i I. Junkar, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2017 r. (sprawa R 1515/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Shoe Branding Europe a adidasem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) adidas AG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Shoe Branding Europe BVBA.
- 3) Marques pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Marriott Worldwide/EUIPO — AC Milan (AC MILAN)**(Sprawa T-28/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy AC MILAN — Wcześniejsze unijne znaki towarowe słowne AC i AC HOTELS BY MARRIOTT i graficzny AC HOTELS MARRIOTT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Brak wzmocnionego charakteru odróżniającego znaku towarowego AC — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 288/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marriott Worldwide Corp. (Bethesda, Maryland, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: A. Reid, solicitor, i S. Baran, bar-rister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo E. Markakis i D. Walicka, następnie E. Markakis i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Associazione Calcio Milan SpA (AC Milan) (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i G. Ghisletti)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2017 r. (sprawa R 356/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Marriott Worldwide a AC Milan.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Marriott Worldwide Corp. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Brita/EUIPO (Kształt kranu)**(Sprawa T-213/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego — Kształt kranu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 288/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brita GmbH (Tausenstein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 stycznia 2018 r. (sprawa R 1864/2017-4) dotyczącą rejestracji trójwymiarowego oznaczenia tworzonego przez kształt kranu jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Brita GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2019 r. — Bodegas Altún/EUIPO — Codorníu (ANA DE ALTUN)

(Sprawa T-334/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ANA DE ALTUN — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy ANNA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Renoma — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 288/61)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Altún, SL (Baños de Ebro, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Oria Sousa-Montes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Codorníu, SA (Esplugues de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Ceballos Rodríguez i J. Güell Serra, następnie adwokaci M. Ceballos Rodríguez i E. Stoyanov Edissonov)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. (sprawa R 173/2018-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Codorníu a Bodegas Altún.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 marca 2018 r. (sprawa R 173/2018-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Bodegas Altún, SL.
- 3) Codorníu, SA pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Bodegas Altún.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2019 r. — Gibson Brands/EUIPO — Wilfer (Kształt korpusu gitary)

(Sprawa T-340/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt korpusu gitary — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 288/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gibson Brands, Inc. (Nashville, Tennessee, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo K. Hughes, solicitor, A. Renck i C. Stöber, adwokaci, następnie A. Renck i C. Stöber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: P. Sipos i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Hans-Peter Wilfer (Markeneukirchen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Nilgen i A. Kockläuner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2018 r. (sprawa R 415/2017-2), dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między M. Wilferem a Gibson Brands.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gibson Brands, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2019 r. — Pet King Brands/EUIPO — Virbac (SUIMOX)(Sprawa T-366/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SUIMOX — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ZYMOX — Obowiązek uzasadnienia — Doręczenie decyzji izby odwoławczej — Dobra wiara i staranność adresata — Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001)

(2019/C 288/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pet King Brands, Inc. (Bartlett, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci T. Schmidpeter i S. Bauer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Virbac SA (Carros, Francja) (przedstawiciele: adwokat D.I. Tayer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2018 r. (sprawa R 1835/2017-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Pet King Brands a Virbac.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 marca 2018 r. (sprawa R 1835/2017-5) w zakresie, w jakim dotyczy ona „preparatów weterynaryjnych, poza kroplami do uszu dla zwierząt”, „preparatów weterynaryjnych i produktów do dbania o zdrowie zwierząt, w tym antybiotyków dla zwierząt, poza kroplami do uszu dla zwierząt” oraz „środków do niszczenia robactwa, poza kroplami do uszu dla zwierząt”.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Wyrok Sądu z dnia 28 czerwca 2019 r. — Intercept Pharma i Intercept Pharmaceuticals/EMA**(Sprawa T-377/18) ⁽¹⁾****(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Znajdujące się w posiadaniu EMA dokumenty zawierające informacje przedstawione przez skarżące w związku z wnioskiem o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Ocaliva — Decyzja o udzieleniu osobie trzeciej dostępu do dokumentu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych)**

(2019/C 288/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intercept Pharma Ltd (Bristol, Zjednoczone Królestwo) i Intercept Pharmaceuticals, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: L. Tsang, J. Mulryne, E. Amos, H. Kerr-Peterson, solicitors, i F. Campbell, barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (przedstawiciele: początkowo, S. Marino, S. Drosos, A. Rusanov i T. Jabłoński, następnie S. Marino, S. Drosos, T. Jabłoński, R. Pita i G. Gavriliidou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EMA ASK-40399 z dnia 15 maja 2018 r. udzielającej osobie trzeciej, na mocy rozporządzenia osobie trzeciej, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s.43) dostępu do dokumentu zawierającego informacje przedłożone przez skarżące w ramach wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Ocaliva.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Intercept Pharma Ltd i Intercept Pharmaceuticals, Inc zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 3.9.2018.

Wyrok Sądu z dnia 19 czerwca 2019 r. — Multifit/EUIPO (Premiere)**(Sprawa T-479/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Premiere — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2019/C 288/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i L. Thiel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Sesma Merino, D. Walicka i A. Söder, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 maja 2018 r. (sprawa R 2365/2017-2) dotyczącej zgłoszenia oznaczenia słownego Premiere w charakterze unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Multifit Tiernahrungs GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 341 z 24.9.2018.

Wyrok Sądu z dnia 18 czerwca 2019 r. — W. Kordes' Söhne Rosenschulen/EUIPO (Kordes' Rose Monique)

(Sprawa T-569/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Kordes' Rose Monique — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy złożony z nazwy odmiany roślin — Zasadnicze elementy — Artykuł 7 ust. 1 lit. m) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. m) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 288/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: W. Kordes' Söhne Rosenschulen GmbH & Co KG (Klein Offenseth-Sparrieshoop, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Württenberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik).

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sprawa R 1929/2017-1), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Kordes' Rose Monique jako unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sprawa R 1929/2017-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez W. Kordes' Söhne Rosenschulen GmbH & Co. KG w trakcie postępowania przed Sądem.

(¹) Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2019 r. — Parlament/Axa Assurances Luxembourg i in.

(Sprawa T-384/19)

(2019/C 288/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Paladini i B. Schäfer, pełnomocnicy, C. Point i P. Hédouin, adwokaci)

Strona pozwana: Axa Assurances Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), Baloise Assurances Luxembourg SA (Bertrange, Luksemburg), La Luxembourgeoise SA (Leudelange, Luksemburg), Delta Lloyd Schadenverzekering NV (Amsterdam, Niderlandy)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uznanie, że szkody wyrządzone przez wodę na placu budowy „Konrad Adenauer” Est podczas silnych opadów deszczu w dniach 27 i 30 maja 2016 r. są objęte zakresem stosowania zawartej z pozwanymi umowy ubezpieczenia „Wszelkie rodzaje ryzyka na placu budowy”;
- w konsekwencji — zasądzenie od pozwanych na rzecz Parlamentu Europejskiego zwrotu żądanych kosztów, czyli 779 902,87 EUR, a w szczególności:
 - zasądzenie od AXA Assurances Luxembourg SA zwrotu 50 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 389 951,44 EUR;
 - zasądzenie od Baloise Assurances Luxembourg SA zwrotu 20 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 155 980,57 EUR;
 - zasądzenie od La Luxembourgeoise SA zwrotu 20 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 155 980,57 EUR;
 - zasądzenie od Delta Lloyd Schadeverzekering NV zwrotu 10 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 77 990,29 EUR;
- wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2017 r., których stopa jest równa wysokości stopy procentowej odsetek zastosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego ostatnich głównych operacji refinansowania, powiększonej o osiem punktów procentowych;

- posiłkowo, w razie nieuwzględnienia wniosków sformułowanych w ramach żądań pierwszego i drugiego, zasądzenie od pozwanych solidarnie zapłaty za szkody wyrządzone wskutek niewywiązania się z zobowiązań wynikających z art. I.1 3.2 umowy ubezpieczenia „Wszelkie rodzaje ryzyka na placu budowy”, czyli 779 902,87 EUR;
- zasądzenie od pozwanych na rzecz Parlamentu Europejskiego zwrotu kosztów ekspertyzy, czyli 16 636,00 EUR, a w szczególności:
 - zasądzenie od AXA Assurances Luxembourg SA zwrotu 50 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 8 318,00 EUR;
 - zasądzenie od Baloise Assurances Luxembourg SA zwrotu 20 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 3 327,20 EUR;
 - zasądzenie od La Luxembourgeoise SA zwrotu 20 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 3 327,20 EUR;
 - zasądzenie od Delta Lloyd Schadeverzekering NV zwrotu 10 % wyżej wymienionej kwoty, czyli 1 663,60 EUR;
- wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2017 r., których stopa jest równa wysokości stopy procentowej odsetek zastosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego ostatnich głównych operacji refinansowania, powiększonej o osiem punktów procentowych;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi tytułem głównym skarżący podnosi tylko jeden zarzut dotyczący jego prawa do ubezpieczenia za szkody, do których doszło w maju 2016 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący twierdzi, że klauzule wyłączające z objęcia ubezpieczeniem, na które powołują się pozwane, są bezskuteczne. W tym względzie podnosi następujące argumenty:

- Klauzula wyłączająca z objęcia ubezpieczeniem dotycząca powodzi została błędnie zinterpretowana przez pozwane. Z kontekstu i postanowień umowy wynika, że określenie „powódź” oznacza klęskę żywiołową, a nie napływ wody do lokalu, który zazwyczaj jest suchy.
- Klauzula wyłączająca z objęcia ubezpieczeniem dotycząca wszelkich klęsk żywiołowych nie ma zastosowania. Klęski żywiołowe są enumeratywnie wymienione w umowie i silne deszcze, jakie miały miejsce w maju 2016 r., nie są objęte tym pojęciem.
- Klauzula wyłączająca z objęcia ubezpieczeniem dotycząca niewystarczającego stanu kanalizacji została błędnie zinterpretowana przez pozwane. Postanowienia umowy odnoszą się do niewystarczającego stanu kanalizacji w rozumieniu niewystarczającej wydajności publicznej sieci odprowadzania wód.
- Klauzula wyłączająca z objęcia ubezpieczeniem dotycząca szkód, które normalnie są przewidywalne lub nieuniknione bądź też wynikają z nieprzestrzegania dobrych praktyk, jest nieważna lub w każdym razie nie ma zastosowania w niniejszym przypadku.
- Klauzula wyłączająca, na którą powołują się pozwane, nie spełnia ustanowionego w prawie luksemburskim warunku, zgodnie z którym przypadki rażącego niedbalstwa wyłączone z objęcia ubezpieczeniem powinny zostać wyraźnie i wyczerpująco określone w umowie.
- Okoliczności faktyczne, które świadczyłyby o możliwości zastosowania takiej klauzuli, nie wystarczają do tego, by wykazać nieuchronność szkody i nieprzestrzeganie dobrych praktyk ze strony ubezpieczonych.

Na poparcie żądania posiłkowego strona skarżąca podnosi tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia obowiązków proceduralnych wynikających z umowy z uwagi na przedwczesne przerwanie czynności dotyczących ekspertyzy.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2019 r. — CQ/Trybunał Obrachunkowy**(Sprawa T-386/19)**

(2019/C 288/68)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* CQ (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Trybunał Obrachunkowy**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna, w tym w zakresie zarzutu niezgodności z prawem zawartego w tej skardze;
- w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Trybunału Obrachunkowego z dnia 11 kwietnia 2019 r. doręczonej w dniu 15 kwietnia 2019 r., uznającej kwotę 1 53 407,58 EUR za nienależnie wypłaconą i nakazującej odzyskanie tej kwoty 1 53 407,58 EUR (wraz z odsetkami w wysokości 3,5% naliczonymi od dnia 31 maja 2019 r.);
 - w razie potrzeby — stwierdzenie nieważności dwóch decyzji księgowego w Trybunale Obrachunkowym z dnia 4 i 7 czerwca 2019 r.;
 - w związku z tym zasądzenie od pozwanego zwrotu kwoty 1 53 495,84 EUR [1 53 407,58 EUR (kwota główna) powiększone o 88,26 EUR z tytułu odsetek za opóźnienie obciążających skarżącego] powiększonej o odsetki za opóźnienie w wysokości 3,5% naliczane aż do całkowitej zapłaty;
 - zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
 - obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości w dochodzeniu prowadzonym przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i w jego raporcie końcowym.
2. Zarzut drugi dotyczący, po pierwsze, nieskorzystania przez pozwanego z przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych w szczególności w charakterze organu zatwierdzającego, po drugie, naruszenia spoczywającego na nim obowiązku udowodnienia zarzutu stawianego skarżącemu, a po trzecie, naruszenia ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozsądnego terminu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań oraz istnienia oczywistych błędów w ocenie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady, zgodnie z którą postępowanie administracyjne zawieszają się do czasu zakończenia postępowania karnego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 75 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1) lub art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2019 r. — DF i DG/EBI**(Sprawa T-387/19)**

(2019/C 288/69)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* DF i DG (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Żądania**

Skarżący wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji odmawiających DF i DG dodatku na zagospodarowanie w sytuacji ich powrotu z biur zewnętrznych (decyzje przyjęte, odpowiednio, w dniach 6 marca 2018 r. i 28 lutego 2019 r.);

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 marca 2019 r. (w wypadku DF) i z dnia 27 marca 2019 r. (w wypadku DG), w których EBI stwierdził, że nie ma potrzeby wszczęcia postępowania pojednawczego, ponieważ podniesione przez nich zarzuty są „oczywiście bezzasadne”;

— w razie potrzeby — stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 czerwca 2019 r., utrzymującej w mocy odmowę przyznania dodatku na zagospodarowanie;

— nakazanie stronie pozwanej zapłaty dodatku na zagospodarowanie na rzecz każdego ze skarżących, powiększonego o odsetki za opóźnienie obliczone według stopy Europejskiego Banku Centralnego podwyższonej o 2 punkty, aż do chwili pełnej zapłaty;

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia wynikającego ze sposobu wykładni art. 5 i 17 załącznika VII do regulaminu pracowniczego EBI przez Europejski Bank Inwestycyjny, ponieważ nowy sposób wykładni reguły określonej w tych przepisach nie jest zgodny z zamierzonym w niej celem.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw nabytych, naruszenia uzasadnionych oczekiwań, braku przepisów przejściowych, naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 41 regulaminu pracowniczego EBI.
-

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisja**(Sprawa T-399/19)**

(2019/C 288/70)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: E. Buczkowska i M. Trepka, radcy prawni)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 kwietnia 2019 r., dotyczącej postępowania na mocy art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie AT.40497 — Polish gas prices, kończącej postępowanie AT.40497 zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 773/2004 z dnia 7 czerwca 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE ⁽¹⁾ i odrzucającej wniosek złożony przez skarżącą w dniu 9 marca 2017 r. (zwany dalej „skargą PGNiG”).

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji w części odnoszącej się do zarzutów skargi PGNiG dotyczących:

- (i) ograniczenia dostaw gazu do odbiorców w kilku państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym do strony skarżącej, w sezonie zimowym 2014/2015 oraz
- (ii) uzależnienia zawarcia ze stroną skarżącą kontraktu na uzupełniające dostawy gazu od uzyskania niezwiązanych z umową zobowiązań dotyczących inter alia zwiększonej kontroli nad Gazociągami Jamalskim.

Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd uznał, że częściowe stwierdzenie nieważności decyzji nie jest możliwe, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji w całości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji w wyniku nadużycia władzy polegającego na:

- (i) wydaniu przez Komisję decyzji de facto rozstrzygającej o tym, że art. 102 TFUE nie ma zastosowania do praktyk antykonkurencyjnych PJSC Gazprom oraz Gazprom Export LLC z uwagi na istnienie przymusu państwowego wynikającego z prawa krajowego Federacji Rosyjskiej na błędnej podstawie prawnej, tj. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004 w związku z art. 102 TFUE zamiast na podstawie art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] ⁽²⁾ w związku z art. 102 TFUE, tj. w szczególności z pominięciem stanowisk państw członkowskich Unii Europejskiej,
 - (ii) wszczęciu postępowania AT.40497 oraz prowadzeniu go w celu ograniczenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną w postępowaniu toczącym się na mocy art. 102 TFUE oraz art. 54 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sprawie AT.39816 — Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej.
2. Zarzut drugi dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 102 TFUE poprzez błędną wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo może skutecznie powołać się na przesłankę „przymusu państwowego” wynikającego z prawa krajowego państwa trzeciego niebędącego państwem członkowskim UE lub EOG, jako przesłankę zwalniającą to przedsiębiorstwo z odpowiedzialności za praktykę antykonkurencyjną.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem prawa strony skarżącej do bycia informowaną i wysłuchaną zawartego w art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia 773/2004, art. 296 TFUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych poprzez nieprzekazanie stronie skarżącej informacji o tym, że Komisja jako podstawę do odrzucenia skargi PGNiG w zakresie dotyczącym kwestii związanych z Gazociągiem Jamalskim wzięła pod uwagę również prawo krajowe Federacji Rosyjskiej oraz poprzez nieprzekazanie stronie skarżącej wszystkich istotnych dokumentów związanych z tą kwestią, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia 773/2004 oraz art. 296 TFUE, polegającym na braku starannego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych w skardze PGNiG i przedstawieniu uzasadnienia niepozwalającego na dokonanie skutecznej kontroli przez Sąd nad wykonaniem uprawnień dyskrecyjnych przez Komisję, co stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego.
5. Zarzut piąty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004 w związku z art. 102 TFUE poprzez popełnienie oczywistych błędów w ocenie, polegających na:
 - (i) uznaniu, że decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 19 maja 2015 r. (nr DRG-4720–2(28)/2014/2015/6154/KF) stanowi dowód pozwalający na uznanie za niepotwierdzony zarzut w zakresie zawarcia umowy operatorskiej dla Gazociągu Jamalskiego,
 - (ii) nieprawidłowej ocenie charakteru ograniczeń w dostawach gazu przez Gazprom w sezonie zimowym 2014/2015.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r., Brillux/EUIPO — Synthesa Chemie (Freude an Farbe)

(Sprawa T-401/19)

(2019/C 288/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Schiffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Synthesa Chemie GesmbH (Perg, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego Freude an Farbe w kolorach: żółtym, pomarańczowym, czerwonym, różowym, liliowym, niebieskim, turkusowym, ciemnozielonym, jasnozielonym i antracytowym — rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 316 673

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2019 r. w sprawie R 1498/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r., Brillux/EUIPO — Synthesa Chemie (Freude an Farbe)

(Sprawa T-402/19)

(2019/C 288/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Schiffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Synthesa Chemie GesmbH (Perg, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego Freude an Farbe — rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 316 404

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2019 r. w sprawie R 1434/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Cocilovo/Parlament

(Sprawa T-406/19)

(2019/C 288/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Cocilovo (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Speroni/Parlament

(Sprawa T-407/19)

(2019/C 288/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Speroni (Brusto Arsizio, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Mezzaroma/Parlament**(Sprawa T-408/19)**

(2019/C 288/75)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Roberto Mezzaroma (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Merola i L. Florio, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Di Meo/Parlament**(Sprawa T-409/19)**

(2019/C 288/76)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Maria Di Meo (Celle, Wochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2019 r. — Ci Lello Finuoli/Parlament

(Sprawa T-410/19)

(2019/C 288/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giuseppe Ci Lello Finuoli (Palermo, Włochy) (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie za niebyły lub stwierdzenie całkowitej nieważności aktu, o którym strona skarżąca została powiadomiona w drodze zaskarżonego komunikatu, poprzez który Parlament Europejski ponownie określił uprawnienia emerytalne z tytułu zaprzestania aktywności i nakazał odzyskanie kwoty wypłaconej na podstawie poprzedniego wyliczenia emerytury;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu zwrotu wszystkich kwot niesłusznie wstrzymanych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia dokonanego potrącenia, i zobowiązanie Parlamentu Europejskiego do wykonania wydanego wyroku i do podjęcia wszelkich inicjatyw, aktów lub środków koniecznych do zapewnienia natychmiastowego i pełnego przywrócenia pierwotnej wysokości świadczenia emerytalnego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-389/19, Coppo Gavazzi/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2019 r. — CupoNation/EUIPO (Cyber Monday)**(Sprawa T-494/19)**

(2019/C 288/78)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* CupoNation GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Ullmann)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Cyber Monday w kolorach koralowym i czarnym — zgłoszenie nr 17 020 851*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1798/2018-1**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — Rumunia/Komisja**(Sprawa T-495/19)**

(2019/C 288/79)

*Język postępowania: rumuński***Strony***Strona skarżąca:* Rumunia (przedstawiciele: R. Canțâr, E. Gane, R. Hațieganu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/721 z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej „Polityka spójności w regionie na rzecz równości i zachowania kultury regionu”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. (UE) nr 211/2011 w sprawie inicjatywy obywatelskiej w odniesieniu do kompetencji Unii ustanowionych w traktatach.
 - Rumunia twierdzi, że w traktatach nie ma podstawy prawnej, która umożliwiłaby Komisji przedłożenie wniosku dotyczącego aktu prawnego Unii w rozumieniu przyjętym przez organizatorów proponowanej inicjatywy pod nazwą „Polityka spójności w regionie na rzecz równości i zachowania kultury regionu”. Wspomniana proponowana inicjatywa wykracza w sposób oczywisty poza sferę kompetencji Komisji w zakresie przedkładania wniosku dotyczącego unijnego aktu prawnego w celu wprowadzenia w życie traktatów i nie spełnia warunków określonych w art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE.
 - Rumunia uważa, że obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE nie może ograniczać się do poinformowania organizatorów o kwestiach określonych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 2011/2011, mianowicie o przyczynach odmowy rejestracji i o wszystkich możliwych środkach odwoławczych dostępnych dla tych organizatorów.
 - W tym kontekście Rumunia twierdzi, że uzasadnienie decyzji 2019/721 jest oczywiście niewystarczające. Oczywiście niewystarczające uzasadnienie może uniemożliwić zainteresowanym podmiotom poznanie powodów uzasadniających rejestrację proponowanej inicjatywy i wynikającą stąd reakcję, a także uniemożliwić Sądowi skontrolowanie zgodności tej decyzji z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2019 r. — Coravin/EUIPO — Cora (CORAVIN)

(Sprawa T-500/19)

(2019/C 288/80)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Coravin, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat F. Valentin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Cora (Marne-la-Vallée, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „CORAVIN” — unijny znak towarowy nr 11 363 496

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 kwietnia 2019 r. w sprawie R 2385/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- jej zmianę, z równoczesnym oddaleniem w całości wniosku o unieważnienie złożonego przez spółkę Cora w dniu 25 listopada 2014 r.;
- w konsekwencji — pozostawienie znaku towarowego CORAVIN nr 11 363 496 w całości dla towarów ujętych w klasie 21, mianowicie: „korków do win ułatwiających nalewanie; urządzeń służących dostępowi do wina; systemów do przechowywania wina; przyborów i pojemników do użytku domowego lub kuchennego, wszystkich przeznaczonych do używania z winem”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2019 r. — Global Brand Holdings/EUIPO (XOXO)

(Sprawa T-503/19)

(2019/C 288/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Global Brand Holdings LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat D. de Marion de Glatigny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „XOXO” — zgłoszenie nr 17 086 951

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1413/2018-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie zasad równego traktowania i dobrej administracji;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2019 r. — Workspace Group/EUIPO — Technopolis (UMA WORKSPACE)

(Sprawa T-506/19)

(2019/C 288/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Workspace Group plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: N. Hine, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Technopolis Oyj (Oulu, Finlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego UMA WORKSPACE — zgłoszenie nr 16 443 111

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 maja 2019 r. w sprawie R 1910/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- utrzymanie w mocy decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu;
- odrzucenie zakwestionowanego zgłoszenia;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
 - naruszenie art. 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
 - naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL